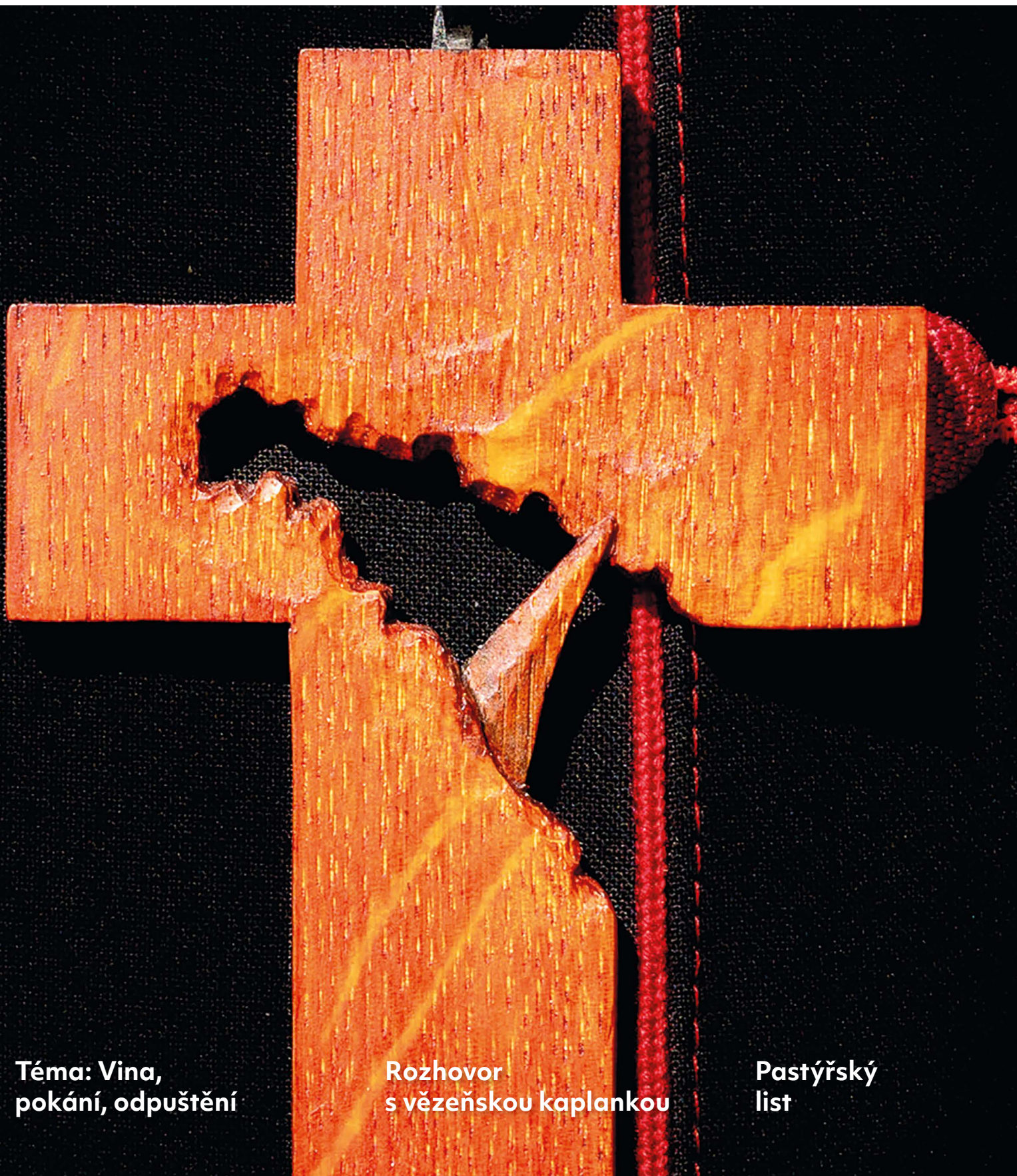

číslo 10/2026
ročník 34

ZPRAVODAJ

PRAŽSKÉ ARCIDIECÉZE

**Téma: Vina,
pokání, odpuštění**

**Rozhovor
s vězeňskou kaplankou**

**Pastýřský
list**

Úvodní slovo

Milí čtenáři,
právě držíte v rukou nový arcidiecézní zpravodaj v novém stylu. Chceme, aby se vám lépe četl, aby byl přehlednější a aby v něm vynikly krásné fotky, které na diecézních i farních akcích a na všech možných setkáních skvěle fotí naši přátelé ze spolku Člověk a víra.

Budeme rádi, když nám ke grafice i obsahu budete psát své postřehy. Stejně tak uvítáme i vaše tipy na zajímavá témata, která by se v našem zpravodaji mohla objevit. V naší arcidiecézi máme totiž mnoho příběhů, často neviditelných, ale o to silnějších. Je tolik lidí, kteří s láskou slouží druhým v různých oblastech, jsou světlem světa a solí země. A můžou být inspirací ostatním.

Ke službě druhým se váže i hlavní téma tohoto čísla. A je to služba nelehká – doprovázení těch, kteří ve svém životě chybovali, vyrovnávají se se svou vinou a hledají odpuštění. O tom, že vězení nemusí být konečná a že Boží náruč je otevřená všem, svědčí i rozhovory v tomto čísle.

Pavel Schrötter

Milí čtenáři,

v tomto čísle Zpravodaje se budete opakovane setkávat se slovy vina, pokání, trest, odpuštění a smíření.

Seřazena vedle sebe vypadají tahle slova smutně, ale všechna patří k lidskému životu. Dotýkají se nějak každého. Už proto také jim jsou věnovány úvodní kapitoly celého Písma svatého. Dostali jsme od Pána Boha Zemi učiněnou dobře, chovejme se k ní uctivě. Nejsme pány, ale hospodáři. Nejednejme jako Adam s Evou, kteří se po přestoupení pravidel schovali, vymlouvali a sváděli vinu každý na někoho jiného. Nebo jako Kain, který beze studu přinášel Hospodinu obětní dar, jako by za sebou neměl nepoctivý život. V obou těchto případech Hospodin od nich čekal uznání chyby a prosby za odpuštění. Pak mohlo dojít k opětovnému navázání dobrých vztahů. Toho se mu od nikoho z nich nedostalo!

My na rozdíl od nich už víme, jak je potřebné uznat svou vinu. Nemyslíme přitom jen na vraždu nebo na přestoupení Božího zákona v nějaké důležité věci. Jsou i jiné, obvyčejnější skutky, které způsobují nedorozumění, zahánějí nás do samoty a brání spolupráci.

Naneštěstí častým vyznáváním vin a prosbami za odpuštění jsme si zvykli nebrat tato slova příliš vážně. Vyslovujeme je, jenže nedomýšlíme vždycky důsledky svých omylů. Jestli někdo mluví pravdu nebo opakuje pouze líbivá slova, na tom nám přestává záležet. Dokonce mnozí křesťané při volbách dávají svůj hlas lidem, kteří před očima televizních diváků jeden den k téže věci řeknou „udělal jsem to“ a druhý den bez uzardění „nemám s tím nic společného“. A hle: nikomu to nevadí.

Tak svou nedbalostí sice nezbavíme Desatero jeho platnosti, zato zvětšujeme zmatek ve svých hlavách.

Toho nebezpečí si byl vědom Pán Ježíš. Proto první úkol, který dal posluchačům, byl odložit růžové brýle a podívat se poctivě na svůj život. Vidět nejen úspěchy, ale i své neúspěchy a omyly, dobro i zlo ve vlastních možnostech. Proto vyzval ke změně smýšlení o sobě, o svém okolí a návratu k Pánu Bohu. Tento první krok v jeho vyučovací systém není možné přeskočit, jinak se nezbavíme většiny problémů vlastních i církevních.

P. Pavel Kuneš

Obsah

- 3** Ze života arcidiecéze
- 6** 1. pastýřský list arcibiskupa Příbyla
- 7** Nová sezóna v Dominikánské 8
- 8** Odpuštěním k vnitřní svobodě
- 9** Kaňčí pobožnost
- 10** Bůh je nejvíce přítomen tam, kde je největší tma
- 12** Zázraky vidím v každodenních věcech
- 14** Nestačí jim vyprávět o lásce
- 16** Hrabě Liebsteinsky z Kolovrat
- 17** Křížová cesta na Barrandově
- 18** Charita
- 19** Z biskupských diářů
- 20** Programy
- 22** Z Act curiae – exercicie
- 23** Knižní novinky
- 24** Obrazem z arcidiecéze

Tiráž: Zpravodaj pražské arcidiecéze.
Uzávěrka příštího čísla je 16. října 2026.
Vydává Arcibiskupství pražské,
Hradčanské nám. 16, 119 02 Praha 1
www.apha.cz, www.facebook.com/apha.cz,
e-mail: zpravodaj@apha.cz

Obsah připravuje, rozšiřuje a objednávky přijímá
Sekce komunikace, Hradčanské nám. 56/16, 119 02 Praha 1.
Náměty a připomínky zasílejte na e-mail: zpravodaj@apha.cz
a bela.svobodova@apha.cz. Texty jsou redakčně upraveny.

Foto na titulní straně: Jana Chadimová
Sazba: Grafika Vodička & Dezortová
Tiskne: TISKÁRNÝ B.N.B., spol. s r.o.
Vychází 11x do roka.
Registrace: MK ČR E 13802; ISSN 2570-8156.
Dobrovolný příspěvek za jeden výtisk 20 Kč, ideálně na číslo účtu 45301130/2700, variabilní symbol 7, do poznámky uveďte prosíme slovo Zpravodaj. Předplatné tištěného vydání si můžete objednat na adrese: zpravodaj@apha.cz.

Prázdniny ve stínu katedrály

V srpnu se v Praze uskutečnil necelý týden liturgické a teologické formace pro mládež. Více než třicet středoškoláků a vysokoškoláků z celé republiky přicházelo každé ráno do ztichlé katedrály svatého Víta, aby zde zpívali ranní chvály

a slavili mši, po které následovala snídaň a přednáška přímo na Pražském hradě. Zbytek dopoledne byl tvořen exkurzí na liturgicky inspirativní místa v různých částech Prahy. Večery byly kromě zpívaných nešpor a přednášky věnovány debat-

Foto: Petr Soukal

ním skupinkám. Cílem „Prázdnin ve stínu katedrály“ bylo zažít krásu liturgické modlitby a vytvořit prostor pro promýšlení svého místa v církvi. Akci pořádala Liturgie.cz a Metropolitní kapitula u sv. Víta v Praze. *Radek Tichý*

Kurz LIFT v poločase

Dva roky hledání a pokládání otázek, prohlubování důvěry v Hospodina a poznávání nových možností, nových přátelství, ale hlavně příležitost vykročit do všeho toho, k čemu mladé lidi sám Bůh zve. To je LIFT.

Název kurzu organizovaného Arcidiecézním centrem mládeže je symbolický. LIFT znamená *výtah*, ale také *pozvednout, zvednout, povznést*. Během dvanácti víkendů čerpají mladí lidé ve věku 16–24 let podněty od hostů i jeden od druhého v malých skupinkách i v celém společenství více než 80 křesťanů z pražské arcidiecéze.

Příprava na službu

Poslední srpnový týden proběhl v zásmuckém klášteře LIFT camp. V rámci celého formačního kurzu byl camp důležitým předělem. Představoval završení prvního roku kurzu (ten byl zaměřen na poznávání Boha, sebe a své víry), a nabídl prostor pro vykročení do druhého

roku kurzu (ten bude zaměřen na další růst, naši přítomnost v církvi a ve světě a konkrétněji také na službu například ve farnosti).

Na campu měly své místo přednášky, reflexe ve skupinkách i prostor pro svědectví, společné slavení eucharistie, modlitby v celém společenství i osobní ztišení, výlet s cestou v tichu, teambuildingové programy i společenský večer.

Jsmo jako rodina

„LIFT camp se velmi vydařil a věřím, že byl před začátkem nového školního a akademického roku povzbuzením pro všechny, kdo se ho zúčastnili,“ říká ředitel

Arcidiecézního centra mládeže P. Vojtěch Smolka.

A jedna z účastnic Tereza Mandysová dodává: „Od jiných křesťanských táborů se pro mě LIFT camp liší především tím, že s ostatními už téměř rok tvoříme společenství. Modlitby, rozhovory, hry, smích i pláč tak můžeme sdílet jako taková „liftí rodinka“. Během celého týdne jsme měli také otevřený kostel, takže jsem mohla čerpat nejen ze společenství s ostatními, ale zároveň i z ticha a času stráveného s Pánem.“

Mladé teď čeká dalších šest víkendů v centru Nazaret v Praze-Kunraticích. Kurz zakončí v září 2027. Hned poté se rozběhne další dvouletý LIFT s novou skupinou mladých. Přihlašování začne na jaře 2027. *Pavel Schrötter*

Foto: Julie Adlová

Arcidiecézní pout' ministrantů

Srdečně zveme všechny ministranty na Arcidiecézní pout' ministrantů, která se uskuteční v sobotu 10. října 2026 od 8:30 do cca 15:00 ve svatovítské katedrále.

Mši svatou v 10:00 bude celebrovat pomocný biskup Zdenek Wasserbauer. Součástí programu je nácvik liturgického průvodu, prohlídka katedrály, katecheze a společný oběd.

Přihlašování (kvůli obědu): P. Martin Chleborád,
tel.: 732 489 544, e-mail: martin.chleborad@gmail.com

Více info na apha.cz.

Pout' prvokomunikantů

Srdečně zveme na 4. ročník Arcidiecézní pouti prvokomunikantů s tématem „Radost z eucharistie, která se uskuteční za účasti Mons. Zdenka Wasserbauera **v sobotu 17. října 2026 od 9.00** ve svatovítské katedrále.

Zveme tedy kněze a katechety, aby připutovali spolu s dětmi, které poprvé přijaly tuto svátost v letošním roce, ale i s těmi, které se na tuto slavnost začnou připravovat. Vítáme samozřejmě i rodiny, které budou chtít přijít samostatně.

Více informací a program naleznete na apha.cz.

1. ČESKÝ MLADIFEST
KROMĚŘÍŽ * 29.10.-1.11. 2026

PROŽIJ SKVĚLOU
A HLUBOKOU ATMOSFÉRU
MEDJUGORSKÉHO MLADIFESTU I V NAŠÍ ZEMI!

SVĚDECTVÍ • KATECHEZE • ADORACE • MŠE SV. • SPOLEČENSTVÍ • HUDBA • TANEC...
FRA JOSIP, KAPLAN Z MEDJUGORJE • KOMUNITA CENACOLO • TANEČNÍK KEVIN Z FRANCIE
• UBYTOVÁNÍ A STRAVA ZAJIŠTĚNA • BEZ OMEZENÍ VĚKU

WWW.MLADIFEST.CZ
VÍCE INFO A PŘIHLAŠOVÁNÍ

U TOHO MUSÍŠ BÝT I TY!

POŘÁDÁ: IC MIR MEDJUGORJE CZ, Z.S. A CENTRUM MEDJUGORJE Z.S.

Den církevního školství

Každý rok 16. září, v den památky svaté Ludmily, babičky sv. Václava a patronky církevních škol, si připomínáme Den církevního školství. Nejinak tomu bylo letos. Dopoledne proběhla mše svatá v katedrále sv. Víta, kterou celebroval arcibiskup Stanislav Přibyl. Kromě toho bylo za svoji práci oceněno pět osobností, které významně ovlivňují oblast církevního školství.

Vyznamenané osobnosti pro rok 2026

- **Blanka Housarová** – zástupkyně Církevní ZŠ logopedické Don Bosco a MŠ logopedické v Praze
- **Mariana Čapková** – zastupitelka hl. města Prahy, zastupitelka a místostarostka městské části Praha 6
- **Radka Fraňková** – vedoucí oddělení prevence Křesťanské pedagogicko-psychologické poradny v Praze.
- **Zuzana Procházková** – učitelka anglického jazyka na Křesťanském gymnáziu v Praze
- **Petra Martínková** – vedoucí školní jídelny a učitelka odborného předmětu na Dvouleté katolické SŠ a MŠ v Kolíně

Děti dnes potřebují hlavně láskyplné přijetí

Jednou z oceněných je Radka Fraňková, která více než 25 let pracuje v Křesťanské pedagogicko-psychologické poradně v Praze (KPPP). Spolu s preventivním týmem připravuje pro církevní i necírkevní školy a zařízení programy primární prevence, metodicky podporuje pedagogy a provází děti a jejich rodiče při hledání řešení problémových situací souvisejících s chováním.

Jaký je zájem o vaše služby?

Těší nás trvalý zájem i dlouhodobá spolupráce se školami. Přestože jsme na hranici kapacity, snažíme se vyhovět i novým zájemcům.

Jaké jsou dnešní děti a co nejvíce potřebují?

Dnešní děti jsou vedeny k většímu vědomí sebe sama, mají mnoho příležitostí a zároveň jsou pod velkým tlakem. To, co dnešní děti nejvíce potřebují, je láskyplné

přijetí v kombinaci s jasnými a přiměřeně pevnými hranicemi. Právě tato kombinace jim umožňuje bezpečně a zároveň kreativně vyrůstat, stávat se odolnými a postupně přebírat zodpovědnost za svůj život.

Co říkáte na ocenění, kterého se vám dostalo?

Jsem překvapená a potěšená – je to pro mě zpráva, že mé dlouholeté působení v oblasti prevence v církevním školství je viditelné a vnímáno pozitivně. Beru to jako ocenění pro celý tým, protože toto by nevzniklo bez spolupráce a Božího požehnání.

Jak je pro vás důležité, že pracujete v církevní organizaci?

Víra v Boha je pro mě živý vztah – jeden z nejvýznamnějších pilířů mého života. To, že mohu pracovat v KPPP, vnímám jako velký dar, protože spiritualitu je možné sdílet i v rámci pracovního kolektivu. Vnímám požehnání, kterého se nám dostává. Vedle úsilí o profesionální služby vnímám jako důležitou také možnost vědomě zvát Boha do své práce a nechat jej působit.

Jitka Vrbová

Okénko PMD: Misijní neděle

Jako každý rok i letos jsou pro **Misijní neděli 18. října** připraveny kromě materiálů také **krabičky sirek** s tematickou nálepkou, jako malé poděkování za příspěvek do povinné sbírky na dílo šíření víry. Na jejich přípravě se podílela řada dobrovolníků, mezi jinými také účastníci dvou táborů – děti z Vlašimi a Maltéžská mládež se svými hosty.

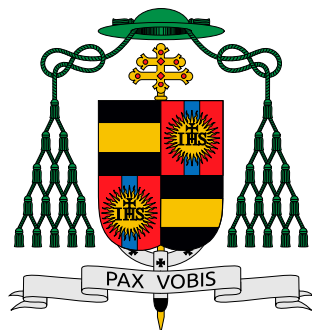
1. pastýřský list arcibiskupa Přibyla na počátku společné cesty

Pokoj vám! Tento pozdrav Krista zmrtvýchvstalého (Lk 24,36; Jan 20,19) jsem si zvolil za své biskupské heslo již při biskupském svěcení a ponechal jsem si jej také pro svoji službu pražského arcibiskupa. Nyní jím oslovuji také vás, draží diecézané, sestry a bratři na začátku školního roku, který je pro mnohé symbolem, ale i skutečností nové etapy života. I my v pražské arcidiecézi prožíváme novou etapu jejího a našeho života Kristových učedníků.

Pokoj Vám! Těmito dvěma slovy chci vyjádřit program, styl a poselství své služby. Ideálem křesťanského života je žít Kristův život v dnešku dějin – a já jsem přesvědčen, že současná doba trpící rozdělením, neklidem, vnitřní rozervaností a mnoha zraněními pokoj Kristův nezbytně potřebuje. Prvním úkolem nás křesťanů není být dokonalí, ani vyřešit všechny problémy světa, ale mít v srdci pokoj. Tento pokoj je vpravdě znamením působení Nejsvětější Trojice: je darován Kristem (Jan 14,27), přivádí nás k synovské důvěře k Otci (Mt 5,9) a sám je ovocem Ducha Svatého (Gal 5,22). Nechme se jím proto obdarovat a přijmeme jej do svého srdce, abychom se sami stali tvůrci pokoje.

Připadl mi mezi vámi úkol být vaším biskupem. Stále znovu a znovu zjišťuji, jak nelehká úloha to je. Lidskými silami ji nelze vykonávat dobře. Mým úkolem je společenství věřících posilovat v soudržnosti, ale současně jej někam vést. Výstižně to říká prorok Ezechiél v dnešním prvním čtení: „Ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům. Když uslyšíš z mých úst slovo, napomeň lid mým jménem.“ (Ez 33,7) Strážný je ten, kdo bdí, aby ostatní mohli pokojně žít a spát. V řeckém biblickém textu se slovo strážný vyjadřuje slovem skopos, z nějž pochází episkopos, tedy biskup. Podle proroka má také napomínat lid. To chápu jako výzvu k obrácení, k povzbuzování a také ke korekci směru, abychom se netočili v kruhu, ale kráčeli jako Boží lid do Božího království. Na této cestě jdeme společně, ale společně ji také hledáme, jak zdůraznil kardinál Christoph Schönborn při mém uvedení do služby.

Ano, společně. Vy a já. Těším se, že na této společné cestě budeme zažívat dobrodružství učedníků, kteří chtějí následovat Mistra, kamkoli půjde (Mt 8,19), a svědčit o něm třeba až na konci země

(Sk 1,8). Jistě budeme zápasit s vlastní nedostatečností, ale budeme také posilováni nadějí, že Kristova moc je větší než lidská slabost a může působit i skrze ni (2 Kor 12,9). Jsem vděčný za každého z vás. Každý z vás má své místo při formování našeho diecézního společenství. Uvědomuji si, že ve svém životě nezřídka snášíte obtíže, těžkosti a různé zkoušky. Ty ale nejsou nikdy pouze vaše, sdílíme je společně, když naplňujeme Pavlovu výzvu „jeden druhého břemena neste“ (Gal 6,2).

Jedním z témat, které před nás současná doba staví, je otázka nakládání s majetkem: čas, kdy nastane úplná hospodářská odluka od státu, se neúprosně blíží. Přestože správci církevního majetku mají být dobrými hospodáři, myslím, že jejich posláním není učinit z církve rentiéra, který bude žít pouze z výnosů svých sýpek (Lk 12,16-19), akcí nebo jiných investic. Úmysl zajistit materiálně církev do budoucna je jednoznačně chválný, rád bych ovšem posunul důrazy. Abychom žili a prosperovali, nepotřebujeme v první řadě hmotný kapitál, ale především zapojení lidí, vzájemnou důvěru, sounáležitost a ochotu nést společnou odpovědnost. Budou-li lidé, církev bude vždy prospívat. Nebudou-li, k čemu jí budou její investice? Také v ekonomické spoluúčasti a spoluodpovědnosti se projevuje synodální rozměr církve. – To ovšem vyžaduje důvěru.

Bolestivě si uvědomuji, že ta je v mnoha ohledech narušena. Naposledy jí citelnou ránu zasadila vážná podezření na odsouzeníhodné mravní a majetkové delikty, dokonce násilí, o nichž v nedávné době informovala média, a případ zneužívání ze strany kněze. Ujišťuji vás, že jsem zakročil bezodkladně a rázně. Nyní je třeba nechat příslušné orgány a instituce, aby všechna podezření řádně prověřily a vy-

vodily z nich patřičné důsledky. Bolest, frustraci i stud ze způsobeného pohoršení sdílím s vámi i touto cestou.

Věřím, že nám v procesu uzdravování našich vztahů a znovuoobnovení důvěry jednoho v druhého může pomoci synodální akcent na náš společný život. Ten nemá být pouhou formalitou. Má se stát žitou realitou společné cesty, na níž každý přijímá svou úlohu a odpovědnost ve službě Božímu lidu, jenž je jednak svatý, protože je posvěcený Kristem, ale také složený z hříšníků, tedy povoláný k obrácení a k tomu, aby ve svatosti rostl.

Proto nestačí hledat pouze lidská řešení. Ještě důležitější je prosit Pána za uzdravení ran minulosti a milost nového začátku. Proto bych byl rád, abychom společně jako diecéze vykonali kající pouť do Hájku u Prahy v pondělí 5. října 2026, den po svátku sv. Františka, světce pokoje a chudoby. Sejdeme se u kostela sv. Jakuba v Hostivici v 16 hodin a společně se pěšky vydáme na pouť. V Hájku bude v 18 hodin mše svatá s kající pobožností, při které budeme dobrého Pána prosit za odpuštění hříchů. Já na prvním místě, neboť i já jsem hříšníkem. Budeme také přinášet zado-stiučinění za hříchy spáchané na církevní půdě, které tolik lidí oprávněně pohoršily. A konečně budeme prosit o obrácení našich srdcí a požehnání pro naši arcidiecézi.

Milí bratři a sestry, děkuji vám za křesťanské svědectví, které vydáváte tam, kde jste. Děkuji vám za zájem a za vše, co děláte pro svou farnost a pro naši arcidiecézi. Také za vaše modlitby a trpělivost. Tíha úřadu diecézního biskupa se zdá být velká. Seznam problémů k řešení a bodů k rozhodnutí je prakticky nekonečný. Ovšem hlavním úkolem představeného v církvi není řídit struktury, aktivity nebo procesy, ale být Kristovým svědkem a vést sobě svěřené ke svobodě Božích dětí a k jejímu radostnému prožívání (srov. 2 Kor 1,24 a Řím 8,21).

Chci být biskupem pro vás a křesťanem spolu s vámi, jak řekl sv. Augustin. Prosím, modlete se za mě, abych na Pánovo volání odpovídal s věrností, pokorou a prostotou apoštolů.

*Ze srdce vám žehnám.
+ Stanislav, arcibiskup*

Nová sezona v Dominikánské 8

O prostoru pro setkání a dialog mluví dramaturgyně Petra Švecová

Akce pro veřejnost jsou v dominikánském klášteře pořádány pravidelněji už od roku 2010. Za ta léta prošla společnost včetně církve mnohými proměnami. Které současné fenomény vstupují do toho, jak to děláte?

Velkým zlomem byl covid a přesun do online prostoru. S tím úzce souvisí i vliv sociálních sítí a digitálních technologií, které proměňují mezilidské vztahy, vnímání autorit i způsob, jakým lidé přemýšlejí o víře. O to důležitější je pro nás vytvářet prostor pro osobní setkání a otevřený dialog.

Kterým tématům se v místní církvi podle vás zatím nedostává dostatek prostoru?

Chybí mi hlubší reflexe toho, jak se žije věřícím v převážně sekulární společnosti. Důležité je také podívat se na církev očima nevěřících a vzít je jako partnery dialogu, ne jen jako objekty evangelizace. A víc otevírat témata identity autority nebo zranitelnosti.

Jakým tématům se budete věnovat v nejbližším období?

Do Vánoc otevřeme v debatách nad čísly revue *Salve* módu jako teologické téma a spiritualitu lidí, žijících ve velkoměstě; dále víru a feminismus, zkušenost gene-

race Z – jak se jim dnes s vírou žije a co řeší; a v rámci Týdne svobody také fenomén MAGA katolicismu. Po Novém roce se ve spolupráci se Židovským muzeem v Praze chceme věnovat transgeneračnímu přenosu traumatu a jeho dopadu na jednotlivce i společnost. Připravujeme také cyklus věnovaný výrazným osobnostem teologie 20. století.

Co je pro vás při práci dramaturgyně důležité a odkud čerpáte inspiraci?

Snažím se nebýt jen v pražské bublině. Inspirací je pro mě to, co žijeme v týmu, ale i zkušenosti lidí kolem nás. Mám odrůstající děti a vidím otázky, které jejich generace ve vztahu k víře řeší. Velkou radost mám také z propojení s uměním, zejména ze spolupráce s galerií Jilská 14. Je to pro mě možnost vstupovat do trochu jiného světa, než je ten můj vlastní, a hledat další způsoby, jak otevírat duchovní a společenská témata. Blízké mi jsou i večery poezie, je to jedna z méně nápadných cest k Bohu.

V minulé sezóně zprostředkovala Dominikánská 8 českému prostředí hned několik pozoruhodných osobností z různých zemí. Přijede někdo ze zahraničí i letos?

Ano, 26. listopadu přijede církevní historička Sabine Schratz OP z Dublinu. Zabývá se vztahem katolické církve k modernitě a dějinami antimodernismu. Dalším hostem bude 21. února německý církevní historik Hubert Wolf z Münsteru. Věnuje se dějinám papežství, římské kurie, vatikánským archivům a otázkám historické paměti.

Zkoušíte letos nějaký experiment či je něco, co byste v budoucnu rádi zkusili?

Rádi bychom pořádali menší studijní skupiny nebo semináře, kde by šlo některá témata rozvíjet víc do hloubky. V delším horizontu bychom chtěli být víc přítomní v regionech. Víme, že nás sledují lidé mimo Prahu i na Slovensku a mohou mít také jiné otázky.

Jak mohou lidé činnost Dominikánské 8 podpořit?

Finančně přes sbírku na Darujme.cz, zpětnou vazbou, ale hlavně osobní účastí. Hodně lidí nás sleduje na YouTube, někdy i přímo z Prahy. Atmosféra večera se ale přes obrazovku přenést nedá. A pokud někoho program osloví, pomůže i to, když o něm řekne dál. Zuzana Matisovská

Foto: Jiří Vopálenský, Člověk a víra

Foto: Lucie Horníková, Člověk a víra

Odpuštěním k vnitřní svobodě

Odpuštění, lítost, pokání i spravedlnost – to všechno jsou témata, která se dotýkají našeho každodenního života. Jak se naučit odpouštět, aniž bychom popírali bolest, kterou nám někdo způsobil? A co dělat s vlastní vinou? O odpuštění, milosrdenství a vnitřní svobodě jsme hovořili s emeritním biskupem Karlem Herbstem.

Pane biskupe, když se řekne pokání, co si pod tím máme představit? Je to totéž, co lítost?

No, je to trochu širší pojem. Lépe řečeno – bez lítosti, jaké pokání? Lítost k pokání patří, chtěj nechtěj. Protože když člověk nelituje svých činů, tak vlastně žádné pokání nekoná. Člověk by měl litovat, když udělá nějaký přešlap, nebo, jak my říkáme, hřích.

Ale pokání není jenom lítost. Když někomu ublížím a pak je mi to líto, tak to v sobě nosím a třeba se rozhodnu pro nějakou satisfakci nebo se tomu člověku omluvím. A to už člověk dělá pokání. Ono

se to děje v našem srdci, v našem nitru. Protože když je lítost, tak z ní může vyrůst i pokání.

Myslíte, že se lidé umějí omluvit?

No ano. Někteří lidé to umějí, protože mají výčitky svědomí. A když má člověk výčitky svědomí, tak se neuklidní, dokud se neomluví nebo nepoprosí za odpuštění a nelituje svých hříchů.

Proto když někdo vstupuje do zpovědnice, tak je to známka toho, že je mu něco líto a že prosí o odpuštění Pána Boha.

A někdy je to spojené i s tím, že poprosí o odpuštění někoho dalšího. Na-

příklad dříve formace dětí ke svátosti smíření spočívala v tom, že dítě napřed šlo poprosit maminku, aby mu odpustila, potom tatínka, a pak se šlo teprve do kostela.

Je možné odpustit úplně všechno? Nebo je něco, co podle vás člověku nejde odpustit?

Myslím si, že je možné odpustit všechno. Vrchol křesťanské dokonalosti spočívá v tom, že se člověk naučí odpouštět. Protože když neodpustí, tak má v sobě ten balvan neodpuštění.

Jedna paní mi říkala: „Otče, já se Otčenáš nemodlím.“ A já říkám: „A proč ne, prosím vás?“ Pan Ježíš nás naučil tu modlitbu a máme se ji modlit. A ona na to: „Jenže tam je: Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A já něco někomu nikdy neodpustím. Někdo mi strašně ublížil a já mu to neodpustím.“ Takhle trvala na svém.

Takže v sobě pořád nosila ten balvan neodpuštění, protože jí někdo ublížil. Ale tím člověk není osvobozený od bolesti a problémů, které s tím souvisejí.

Někdy si člověk myslí, že už to má užažené, že všechno odpustil a už je to pryč. A pak se najednou přistihne při tom, že na tu situaci znovu a znovu vzpomíná. Pořád ho to bolí a pořád se cítí ukřivděný: Jak se mohl někdo něčeho takového dopustit, když... a tak dále. No, vždyť už jsi předtím odpustil, ne? No, odpustil, ale...

...ale nezapomněl. „Odpustím mu, ale nezapomínám.“ Je to skutečné odpuštění?

Co to je za odpuštění, když se mi to pořád vrací a pořád mě to drtí? Odpuštění znamená mávnout rukou a být velkorysý, protože jsme všichni jenom lidé. Každý člověk může svými činy někomu ublížit nebo ukřivdit. To se může stát snadno. A někdy ani nevíme, že vůči nám někdo něco má, protože lidé nám všechno neřeknou. A když člověk pořád vzpomíná na to, co mu kdo udělal, tak se k tomu vlastně pořád vrací.

Třeba z dob komunismu – kdybych měl pořád vzpomínat... Ale ostatní mi to připomínají, ptají se, zajímá je to. Jestli mě někdo někdy fyzicky netýral nebo netrápil, nebo jestli mě někdo nechtěl vystěhovat do ciziny.

Třeba v Historickém ústavu v Pardubicích mi ukázali spisy, kde byli lidé, kteří mě udávali. Byli to kněží, laici i řeholnice. Ale mě to nebavilo. Řekl jsem: „Já jedu domů, mě to nebaví. Já se s tím nebudu

přebírat.“ I tohle souvisí s odpuštěním. Je třeba, aby byl člověk vnitřně svobodný, dokázal odpustit a už se tím pořád dokola nezabýval.

Jak se podle vás má křesťanské odpuštění ke spravedlnosti a trestu?

No, je v tom určitý rozdíl. Lidé často soudí a myslí si, že je potřeba trestat. Naštěstí Bůh s námi jedná jako ten, kdo odpouští. Odpouští stokrát a tisíckrát.

Když se apoštolové ptají Pána Ježíše: „Kolikrát mám odpustit? Snad dokonce sedmkrát?“ A Pán Ježíš říká: „Nepřavím ti sedmkrát, ale sedmdesát sedmkrát.“ To znamená odpouštět a vždycky.

A tady vidíte rozdíl oproti té trestající lidské spravedlnosti. Lidské soudy jsou od toho, aby rozhodovaly, jak koho potrestat.

Ale v křesťanství je určitá velkorysost na místě. Zvláště když člověk činí pokání a je mu něčeho líto.

Já samozřejmě nevím vždycky přesně, co se stalo. Někteří to vědí, a tak mají zase jiný přístup, než mám já, že jo. Možná se jim zdá, že někdo dostatečně potrestán nebyl. Ale náš Pán Ježíš Kristus říká důležitou větu: „Nesudte, abyste nebyli souzeni, neodsuzujte, abyste nebyli odsouzeni.“

V katolické diskusi na sociálních sítích zazněla také věta, že lynč urychluje pokání. Co si o tom myslíte?

Že už se vytratilo milosrdenství. Ano, někdo někomu ublížil tak, že je ten druhý opravdu zraněný. Jenomže my lidé – svým přístupem, svým pohledem, svými slovy,

svým konáním – taky někomu ubližujeme a ani si to nepřipustíme. Že bychom vlastně měli činit pokání a omlouvat se někomu za něco. Vždyť nám to třeba ani svědomí nevyčítá, protože takové svědomí nemáme.

Ale tak už je to v té lidské společnosti, že jsme nedokonalí a ty naše činy jsou nedokonalé. Bohužel.

Čí přístup k odpuštění vás v životě oslovil?

V souvislosti s tou vnitřní svobodou mě velmi oslovil Svatopluk Karásek ve své knize: *Rád bych odpustil, ale nemám komu. Tím, že mě okradli, ublížili jen sobě, mně to je jedno. Spíše mě překvapuje, že už mě neokradli dřív.* On byl vnitřně úplně svobodný. To obdivuju, to je úžasný.

Běla Svobodová

Kající pobožnost

Pan arcibiskup svým pastýřským listem pozval všechny na pouť do Hájků, jejíž součástí bude také kající pobožnost. Možná, že ne každý ví, jak si takovou pobožnost představit a jaký je její smysl.

Pokání může mít více podob: od čistě soukromé, například půstu nebo almužny až po svátostnou, kterou je zpověď. Kající bohoslužby nejsou svátostné, ale přesto jsou liturgické a církevní – a v tom je jejich veliká síla. Nejvíce se podobají bohoslužbě slova. Když se v době postní nebo adventní konají v některých farnostech, bývají často doplněny o příležitost k individuální zpovědi.

Kající pobožnost v rámci diecézní pouti se uskuteční v kostele sv. Jakuba v Hostivících a celou pouť zahájí. Nepovede ji pan arcibiskup, ten bude přítomen jako jeden z těch, kdo přišli prosit o Boží milosrdenství. Základem této bohoslužby bude čtení z Písma a jeho výklad. Boží slovo nás totiž usvědčuje z hříchu, ukazuje nám jeho zničující působení a dává nám návod, jak se z hříchu vymanit. Číst Bibli a přemýšlet o vlastním selhání není nikdy depresivní, ale naopak plné pokoje z poznání pravdy, radosti z očištění a naděje na nový začátek.

Druhou částí kající pobožnosti bude vzývání Krista. Boží slovo, které přijmeme do svého srdce, nás vždycky vede k modlitbě a ke skutkům. V Hostivících se v několika prosbách obrátíme na Božího Syna s žádostí o odpuštění a pomoc. Ve středověku bývalo zvykem kajícího ducha vyjádřit výrazným gestem, například posypáním popelem, oblečením zíněného roucha nebo bičováním. Pro nás to dnes zní cize a nic z toho nás na arcidiecézní pouti nečeká. Ale protože tělo a duše spolu souvisí, nebude chybou modlitbu doprovodit ně-

jakým kajícím gestem, například pokleknutím nebo skloněním hlavy. Také samotné putování, které na pobožnost naváže, počítá s jednotou duše a těla: když se fyzicky vydáme do pohybu, pomůže nám to v nitru znova začít následovat Pána Ježíše.

To je cíl všech kajících bohoslužeb včetně té arcidiecézní na začátku října: Znova se stát Ježíšovými učedníky a radostně Pána následovat. Zatímco hřích nás zavádí do slepých uliček, Ježíš nás vede k Otci, k pokoji a ke spáse.

Radek Tichý
vyučující liturgiky na KTF UK,
rektor semináře

Kající pouť

5. 10. 2026

- **16:00**
zahájení u kostela
sv. Jakuba v Hostivici
- **18:00**
mše svatá s kající pobožností
v Hájků u Prahy

Bůh je nejvíce přítomen tam, kde je největší tma

Foto: Vězeňské služby České Budějovice

Většina z nás zná vězení jen z filmů. Představujeme si chladné mříže, strach a drsné zločince. Jaká je ale realita, když do tohoto světa vstoupí lidskost a víra? O tom vypráví vězeňská kaplanka sestra Mlada Šipanová. Povídali jsme si o setkávání s lidmi na okraji společnosti, síle černého humoru i o tom, jak v místech největší temnoty zakouší radikální Boží milosrdenství.

Pracujete už dvanáct let jako vězeňská kaplanka, 11 let jste působila ve věznici v Českých Budějovicích a nyní jste nastoupila do VV Ruzyně. Jak jste se k této práci vlastně dostala?

Dostala jsem se k tomu jak slepý k houslím. Se sestrami jsme se kdysi bavily o tom, co bychom rády dělaly, a já jsem řekla, že bych se někdy ráda podívala do věznice. Uplynuly asi dva roky a na Lomec přišel kněz, který chodil jako dobrovolník do věznice v Českých Budějovicích. Končil a hledal za sebe náhradu. Naše představená si tehdy vzpomněla na mě a zeptala se, jestli bych do toho nechtěla jít. Začala jsem tam tedy chodit jako dobrovolnice a později jsem nastoupila jako vězeňská kaplanka.

Vybavíte si svou první návštěvu věznice? Co jste tehdy prožívala? Nebála jste se?

Když jsem šla do věznice poprvé, čekala jsem v místnosti, kam přiváděli obviněné na rozhovory. Seděla jsem tam s takovou malou dušičkou a říkala si: „Pane Bože,

na co jsem to zase kývla...“ A najednou vidím na zdi kříž a vedle něj obraz Lomece, ke kterému mám velmi vřelý vztah. (32 let jsem totiž na tomto poutním místě působila)

V tu chvíli mě to strašně zahřálo u srdce. Říkala jsem si: „Panno Maria, jestli to mám brát jako Boží vůli, že sem mám jít, tak jo.“

Co dělá vězeňská kaplanka? Jak vypadá váš běžný den?

Věznice je velmi specifické prostředí. Má svá pravidla a člověk zvenku si to jen těžko dokáže představit. Moje náplň práce spočívá především v individuálních rozhovorech. Člověk tam hlavně naslouchá.

U obviněných na vazbě to bylo většinou tak, že ráno při nástupu nahlásili dozorcům, že chtějí mluvit s kaplankou. Za odsouzenými jsem ale chodila sama na jednotlivé oddíly.

Ze začátku, když jsem tam ještě nikoho neznala, jsem prostě oddílem prošla, všechny pozdravila: „Tak co, chlapi?“ a prohodila s nimi pár slov. Myslím, že kdybych seděla v kanceláři a čekala, až se ke mně někdo přihlásí, sedím tam možná dodnes.

Tím, že jsem za nimi chodila, si na mě postupně zvykali. Časem se mnou začali mluvit i lidé, o kterých jsem si říkala, že by se ke mně sami nikdy nepřihlásili. Ale tím, že jsem byla mezi nimi, vznikl ten kontakt přirozeně.

Jednou jsem třeba dva týdny nebyla ve věznici a nikomu jsem to předem neřekla. Když jsem se pak vrátila, slyšela jsem: „No kde jste? My tu na vás čekáme.“ A to mě docela dojalo. Uvědomila jsem si, že už jsem pro ně nebyla jen kaplanka, za kterou se chodí, když člověk něco potřebuje. Už mě brali jako někoho, kdo tam patří.

O čem si spolu nejčastěji povídáte?

I když si zpočátku všichni mysleli, včetně dozorců, že se tam budeme snažit vězně za každou cenu obracet, my jako duchovní kaplani se zavazujeme k tomu, že je nemáme primárně obracet na víru. Naprostá většina rozhovorů je o jejich lidských problémech. Velmi se potřebují vypovídat.

Kolikrát jsem vnímala, že jsem byla první člověk, se kterým dokázali mluvit

o věcech, které se s nimi táhly od dětství. Mnozí byli z dětských domovů, někteří byli od dětství zneužívání, někdy i vlastní rodinou. A tyhle začátky se potom s člověkem táhnou.

Nechci tím nikoho omlouvat, ale zároveň se někdy úplně nedivím, že se dostali tam, kam se dostali.

Takže člověk za vámi může přijít i s něčím, s čím by se jinému člověku nesvěřil?

Ano. Je tam zpovědní tajemství a myslím, že je to dobré. Kaplany berou tak trochu jako vrbu. Vědí, že to prostě nebudeme nikde říkat, ani Vězeňské službě.

Vězení ale není jen příběh člověka, který je uvnitř. Povídáte si i o lidech, které nechali venku?

Samozřejmě. Někteří vězni často mluví hlavně o sobě, často jací jsou to chudáci. A já jim říkám: „Dobře, vy jste chudáci. Ale co vaše rodina venku? Ta to odnáší možná ještě víc.“

Ženy často zůstanou samy s dětmi, musí se venku hodně otáčet a mají to těžké. A rodiče člověka, který udělá něco strašného, také nesou obrovskou zátěž.

Zažila jste za tu dobu příběhy, které se vám dostaly pod kůži?

Samozřejmě. Člověk slyší věci, které si potom nese v hlavě. Třeba jeden muž mi vyprávěl, jak zabil svou přítelkyni a schoval její tělo do mrazáku. Vyprávěl o tom úplně bez emocí, jako kdyby zabil slepici. To pro mě bylo možná nejhorší.

A přesto dokážete mluvit i s lidmi, kteří spáchali opravdu těžké zločiny?

Myslím, že když se s člověkem dokážu bavit věcně, zvládnou to bez emocí. Většina lidí vám hned na začátku neřekne, co udělali, a já z nich nic nevytahuju. Říkám si, že mi to stejně dřív nebo později řeknou. Tak k tomu dojdeme postupně a pak už to můžeme probírat.

A někdy člověk zjistí, že ten příběh je mnohem složitější. Měla jsem třeba paní, která zabila svého manžela. A když člověk poslouchal, jak dlouhá léta zažívala fyzické i psychické týrání, jeho opilectví a všechno možné... prostě to jednou nevydržela.

Musíte si ve vězení hlídat vlastní hranice?

Určitě. Třeba se stávalo, že někdo chtěl, abych něco vyřídila příbuzným nebo něco pronesla ven. To ale zásadně neděláme a ani nesmíme. Člověk musí umět říct ne

HÁBIT MÁ PRO MĚ
VELKOU VÝHODU.
CHLAPI MĚ DÍKY
NĚMU NEVNÍMAJÍ
JAKO NĚJAKOU ŽENU
ZVENČÍ, KTERÁ
BY PRO NĚ MOHLA
BÝT POKUŠENÍM
NEBO HROZBOU.

– laskavě, ale jednoznačně. Postupně si pak vybuduje určitou pozici a oni už vědí, co si můžou dovolit. Navíc si mezi sebou všechno řeknou.

Jste žena a řeholnice a většina lidí, za nimiž jste chodila, byli muži.

Jak vás přijímali?

Ze začátku si na mě samozřejmě museli zvyknout. Ale hábit má podle mě velkou výhodu. Chlapi mě díky němu nevnímají jako nějakou ženu zvenčí, která by pro ně mohla být pokušením nebo hrozbou. Vytváří určitý pocit bezpečí na obou stranách. Říkám, že mám díky němu takový klíč, který mi otvírá dveře.

Stalo se vám někdy, že jste se bála?

Člověk ve vězeňském prostředí musí být krok před druhými. Musí trochu předvídat a sledovat jejich myšlenkový pochod. Když jsem viděla, že je někdo hodně rozrušený, třeba přišel od soudu, který nedopadl dobře, tak jsme si to vypovídali, ale potom jsem rozhovor raději v klidu a rychle ukončila. Prostě aby náhodou...

V kanceláři máme také tísňové tlačítko, ale nikdy jsem ho nepoužila. A je výborná spolupráce s dozorci. Když vidí, že je někdo agresivní nebo třeba ještě pod vlivem drog, upozorní mě. Někdy pak rozhovor vedeme v místnosti, kde jsou mezi námi mříže.

Takže s Vězeňskou službou máte dobré vztahy? Přijali vás od začátku bez problémů?

Většina zaměstnanců byla v pohodě. Ale u některých jsem z počátku viděla nedůvěru. Nemyslím, že to bylo vůči mé osobě, spíš vůči církvi. Nevěděli, jestli je tam nebudu nějak obracet nebo „mlátit křížem po hlavě“. Já se ale snažím věnovat i zaměstnancům. Protože si myslím, že to fakt potřebují. Oni si taky potřebují popovídat. Doma to říkat nemůžou. Takové prostředí není jednoduché ani pro ně.

Stává se vám, že vás vězni něčím pobaví?

Ano, velmi často! Bez humoru by se to tam podle mě nedalo přežít. Smích je ve vězení jeden z nejlepších ventilů. Vězni, ale i zaměstnanci mají svůj specifický, často černý humor a dokážou si udělat legraci sami ze sebe i z absurdních situací, které za mřížemi vznikají. A právě to může být velká úleva.

Co vás vězení naučilo?

Ukázalo mi, jak tenká může být hranice mezi dobrem a zlem. Člověk, který působí jako drsňák, může mít ve skutečnosti za tou svou maskou obrovskou křehkost a může to být jen jeho způsob obrany.

A také jsem si mnohem silněji uvědomila, že Bůh je možná nejvíc přítomen právě tam, kde je největší tma, bolest a lidské selhání. Jeho milosrdenství je radikální a nezná hranice. Ve vězení člověk velmi silně vidí, že skutečná svoboda nemusí být jen otázkou toho, jestli člověk může otevřít dveře a odejít.

Lidé, za kterými chodím, mi také ukázali, jak neuvěřitelně křehký je lidský život. A mně osobně to přineslo obrovskou vděčnost za obyčejné věci.

Běla Svobodová

Foto: Lukáš Polanský, Člověk a víra

Zázraky vidím v každodenních věcech

Deset let strávil za mřížemi. Má za sebou drogovou závislost, pobyty na ulici i ve vězení. Právě tam ale poznal víru a nechal se pokřtít. Dnes žije aktivním křesťanským životem a připravuje se dokonce na svatbu. Životní příběh Jana ukazuje, jak Pán Bůh působí i na místech, kde se zdá, že pro něj není místo.

Jak je to dlouho, co jsi na svobodě?
Na svobodě jsem třetí rok.

Když bychom se teď vrátili do období, kdy jsi byl za mřížemi, co se ti vybaví jako první?

Absolutní ztráta soukromí. Člověk není vůbec pánem svého času. Nemůžeš dělat, co chceš a kdy chceš – je dané, kdy vstaneš z postele, kdy se najíš, kdy si půjdeš dát sprchu. Kamkoli mimo celu tě musí doprovodit dozorce. Je to ale také samozřejmě o ztrátě kontaktu se světem a s rodinou.

Ve věznici panuje přísný řád a ty z něj nemůžeš vybočit, protože jakékoli vybočení znamená postih.

Co tě do vězení dostalo?

Byly to především krádeže. Stal jsem se závislým na drogách a na drogy člověk nezíská prostředky legálně. Můj život se před tresty točil v kruhu, kdy jsem se snažil abstinovat a našel si nějakou práci, ale po čase touha po drogách zvítězila, takže jsem vždycky o práci přišel. Potom jsem většinou přišel o bydlení, dostal se na ulici a začal krást, abych mohl vůbec fungovat.

Ve vězení jsi střídavě strávil 10 let.

To je dost. Ale musím uznat, že ke mně byly soudy spravedlivé. Dostával jsem předtím hodně šancí – obecně prospěšné práce, podmínky, takže se mnou měli tr-

pělivost. Poslední trest už byl pět let a čtyři měsíce. Tuto dobu jsem si odseděl celou.

Jak vypadal tvůj běžný den ve výkonu trestu?

Vstáváš okolo páté ráno. Pak všichni nastoupí na chodbu na početní prověrku. Následuje snídaně, osobní hygiena a další prověrka. Kdo chodí do práce, odchází do práce.

Já jsem v posledním trestu pět let pracoval na údržbě. Chodil jsem do dílny, ale pracovali jsme i po věznici – od malování po zasklívání. Byla to skvělá praxe, ze které vlastně teď těžím.

Z práce nás odvedli na oddíl, který je uzavřený. Jsou tam cely, kulturní místnost, kužárna a kuchyňka. Pak je večere, početní prověrka a povinné aktivity v rámci programu zacházení. V devět zhasnou a je večerka.

Já jsem čtenářský typ a chtěl bych si večer číst, ale nebylo světlo. Nezbylo mi tedy nic jiného než si v devět lehnout. A jsme zase u té ztráty soukromí.

Jak jsi to měl s podporou rodiny? Jezdila za tebou?

Na rozdíl od jiných vězňů jsem měl velkou výhodu – nikdy jsem neztratil kontakt s rodiči. Nikdy na mě nezanevřeli a chtěl bych jim za to moc poděkovat. Pravidelně za mnou jezdili na návštěvy, přestože to pro ně nebylo jednoduché.

Co pro mě ale bylo nejtěžší, byla absolutní ztráta důvěry nejbližších. Nikdo ti nevěří, že to bude lepší, i když si to všichni přejí. Těžká je ta situace i pro příbuzné a lidi v okolí, protože jsou tím poznamenáni stejně jako člověk ve vězení. Je důležité na vztazích s nejbližšími během výkonu trestu pracovat.

Ty jsi při nástupu do výkonu trestu nebyl věřící. Jak je možné, že jsi Pána Boha poznal právě za mřížemi?

Můj život byl třeba před třiceti lety strašně povrchní. Pracoval jsem v obchodních profesích a skrze práci jsem se dostal k drogám. Tehdy jsem netušil, kam mě to až zavede. Pořád jsem to dokázal nějak tutlat a nikdy jsem naplno nepřijal, že jsem závislý a že bych měl jít na léčbu.

Pána Boha jsem vlastně dost zesměšňoval a říkal si: „Tak mi ukaž, co děláš za zázraky.“ Když jsem ale byl zoufalý, zašel jsem do kostela, seděl tam a přemýšlel o něm. Byla to pro mě ale tehdy taková neuchopitelná postava.

Když jsem byl před mnoha lety ve vazbě, byl jsem tam sám a začal jsem se bavit

s kaplanem a číst Bibli. Dostala se mi tehdy do ruky kniha *Proč Bůh?* od Timothyho Kellera a strašně mě oslovila. Chtěl jsem se dozvědět víc, a tak jsem napsal do nakladatelství. Začal jsem od nich dostávat další knížky a s majitelem nakladatelství jsme si začali psát a postupně se spráteli-li. Dokonce se stal mým kmotrem.

Když jsem se pak dostal do posledního trestu, začal jsem chodit na bohoslužby a Pán Bůh mě prostě oslovil. Začal jsem přemýšlet, jestli opravdu dokáže změnit můj život.

Jak se k tobě jako k věřícímu chovali ostatní spoluvězni?

Křesťanství není ve vězení moc oblíbené a hodně lidí ho zesměšňuje. Lidé, kteří chodí na mši, hodně vybočují. Když jsem chtěl jít do kaple, přes celý oddíl se křičelo moje jméno, často spojené s nějakým sprostým výrazem. Slyšel jsem: „Na co si to hraješ?“ nebo „Ukaž mi toho Krista, když sedíš.“

Třeba dva roky mi to dávali sežrat. Pak ale začali vnímat, že tou vírou opravdu žiju, a uklidnilo se to. Naopak se mě začali na některé věci vyptávat.

Ve vězení ses také nechal pokřtít.

Kaplan z jedné věznice mi řekl, proč se ne-nechám pokřtít, když věřím v Pána Boha. Radil jsem se o tom s několika lidmi a na-konec jsem se nechal ve věznici pokřtít.

Dnes zpětně uznávám, že jsem na to možná nebyl úplně dozrálý. Po propuštění jsem začal chodit do kostela, ale měl jsem naivní představu, že mě lidé v nové farnosti přijmou a že zapadnu do společenství. Nebylo to tak.

Také jsem si myslel, že jako pokřtěný mám určitou výhodu a že mě Pán Bůh vyslyší a postará se o to, že už toho nebudu muset tolik dělat. Takže se stalo akorát to, že jsem se vrátil k drogám.

A přišel poslední, pětiletý trest.

Co bylo tentokrát jinak?

Hned první dny jsem si řekl, že je to moje poslední šance začít žít jinak a dát si život dohromady. Měl jsem velké štěstí, protože jsem už první týden začal chodit do kaple na bohoslužby. Chodily tam i sestry františkanky a bylo to moc příjemné společenství.

Poprvé jsem šel opravdu k pořádné zpovědi. Řekl jsem si: „Teď vyjevím o sobě Pánu Bohu všechno a začnu bez lži, byť to nebude jednoduché.“ Pak už jsem chodil pravidelně ke zpovědi a na bohoslužby. Také jsem spolupracoval s neziskovkou, která do věznice docházela.

Foto: Ivana Bužková, Člověk a víra

Stal jsem se kmotrem dalšího vězně a vlastně to, co se mi roky nedařilo v různých terapiích, skupinách a léčebnách, se mi začalo dařit.

Prostě jsem si řekl: Musím konat ty činy, mám okolo sebe lidi, kteří mi můžou pomoci, a Pán Bůh mě v tom podrží.

Co ti víra dává dnes?

Pravidelně se modlím, chodím na různé aktivity v kostele a pracuji v takovém promodleném prostředí. Po propuštění jsem šel pracovat do nemocnice k řádovým sestrám. Teď pracuji ve škole, která je také církevní, a pořád se obklopuji lidmi, kteří vírou žijí.

Mám pocit, že už nevidím záznaky třeba ve vzkříšení mrtvého nebo v uzdravení těžce nemocného, ale na svém životě. Selhávám, nedaří se mi, mám zdravotní problémy, ale díky Pánu Bohu to беру jako běžné lidské věci, které se dají zvládnout.

TEĎ VYJEVÍM O SOBĚ
PÁNU BOHU VŠECHNO
A ZAČNU BEZ LŽÍ,
BYŤ TO NEBUDE
JEDNODUCHÉ.

Většina propuštěných se do věznic stále vrací, nezvládá běžný život venku. Ty jsi trochu vzácným příkladem toho, že se to ale může povést.

Hlavní je asi to, že nikomu nelžu o své minulosti a jsem naprosto průhledný. Radši budu riskovat, že mě někdo zavrhne, než že budu někomu lhát. Když jsem šel do práce, řekl jsem rovnou, co mám za sebou. Prostě: Vezmete mě, nevezmete mě. Moje zkušenost je taková, že mi naopak lidé pomáhají a podporují mě.

Důležité je také využít všech možností, které ve věznici jsou. Chodit do práce a třeba se i vzdělávat. Docházejí tam lidé z různých neziskových organizací, jsou tam sociální pracovníci, kaplani, terapeut i psycholog. Je potřeba se na ně obracet. Také během trestu řešit, co bude potom. Prostě nebýt lhostejný a neříkat, že to nějak dopadne. Aktivně se zajímat, kde budu bydlet, pracovat a s kým budu v kontaktu po propuštění.

Nebrat to jen jako trest. Může to být i cesta k nové budoucnosti.

Je podle tebe otevřenost a přiznání si celé pravdy to, co pomáhá člověku vymanit se ze závislosti a předchozího života?

Věřím, že to je právě tou otevřeností. Je strašně důležité nelhat sám sobě, ani ostatním. Mně trvalo dvacet let, než jsem dokázal nejbližším nebo Pánu Bohu říct o sobě celou pravdu.

Lidé, kteří berou drogy nebo jsou ve vězení, podle mě často žijí v takové polopravdě. Nedokážou si připustit svoje selhání. Chce hodně odvahy si opravu přiznat, že jsem byl na dně, na ulici, že jsem žil ve špíně, kradl a ubližoval nejbližším.

Je potřeba to všechno přijmout. A není to tak, že teď už je u mě všechno skvělé. Stále třeba chodím k terapeutce. Už neprobíráme drogy nebo vězeňskou minulost, ale s čím se aktuálně potýkám. Beru to jako práci na sobě a spíš se připravuji na to, že průšvihy můžou kdykoliv přijít a že je člověk sám nezvládne.

Jak se ti žije dnes?

Jednoduše pěkně. S rodiči mám asi nejlepší vztah v životě, naprosto otevřený. Budu se ženit. Už jsem nevěřil, že někoho najdu, a seznámil jsem se s úžasnou ženou. Je nevěřící, ale chodí se mnou na programy do kostela a je víře otevřená.

Hned na první schůzce jsem jí řekl všechno o své minulosti a ona to přijala. To jsou ty záznaky!

Jitka Vrbová

Foto: Petr Krámpel, Člověk a víra

Nestačí jim vyprávět o lásce

Mireia Ryšková patří k výrazným českým teoložkám. Je biblistkou, dlouholetou pedagožkou a spoluzakladatelkou Jaboku, který od počátku propojoval teologii se sociální pedagogikou. Sama přitom nezůstává jen u akademického přemýšlení o víře. Dlouhodobě se věnuje také lidem ve výkonu trestu, podílí se na jejich vzdělávání a vede pro ně ignaciánské exercicie. V rozhovoru mluví o důstojnosti člověka, důvěře a o tom, co znamená být s člověkem i ve chvíli, kdy se ocitl na okraji společnosti.

Jak jste se vlastně dostala do vězeňského prostředí?

Od poloviny 90. let jsme už s Jabokem učili ve Valdicích. Takže kontakt s vězením mám už dlouho. Víím, jak to funguje, a také sleduji, jak se vězeňství postupně proměňuje.

Jednou z oblastí, kterým se věnujete, je vzdělávání lidí ve výkonu trestu. Jak se vůbec začalo s vysokoškolským studiem ve vězení?

Začalo to bakalářským kombinovaným studiem teologických nauk v rámci Katolické teologické fakulty. Protože studenti nemohli docházet na přednášky, bylo jediným řešením, aby učitelé jezdili za nimi.

Několik lidí bakalářské studium dokončilo, což považuji za obdivuhodné, když psali bakalářskou práci napřed ručně a především měli velký problém dostat se k literatuře.

V současné době ale mohou teologii studovat pouze v rámci celoživotního vzdělávání. Přesto je o studium zájem.

Co může takové studium člověku ve vězení dát?

Ze studijního hlediska určitě rozšíření obzorů a pochopení, že víra se zakládá na něčem reálném, racionálním. Že věřit neznamená být naivní nebo žít v iluzích. Z tohoto hlediska mohou pochopit nejrozdílnější věci a souvislosti.

Pak je samozřejmě důležitý formativní vliv. Když studuji základní teologické obory, setkávám se s nějakým morálním nárokem a s nějakým zdůvodněním toho, proč se některé věci dělat nesmí. Studentům to pomáhá i k nějaké vlastní sebe-reflexi. Navíc jim to nabízí smysluplné využití času.

Je o vzdělávání mezi vězni zájem?

Zájem je, ale podmínky nejsou jednoduché. Největším problémem je literatura a možnost pracovat s ní. Také to, že nemají přístup k internetu nebo počítačům, je komplikace. Jak jsem již zmínila, úkoly píší rukou, což je náročné pro ně i pro učitele. A samozřejmě klid a prostor na učení jsou mnohem omezenější.

Kromě ČŽV se věnujete také projektu Tichý oddíl. Co to vlastně je?

Tichý oddíl vznikl původně v severských zemích a vychází ze zkušeností člověka, který pracoval ve vězeňském systému a sám prošel ignaciánskými duchovními cvičeními. Přitom si uvědomil, jaký je v nich obrovský potenciál. Řekl si: když to

změnilo mě, proč by to nemohlo pomoci vězňům?

Tichý oddíl je tedy program založený na práci s biblickými texty v duchu ignaciánských exercicií, avšak upravených pro vězeňské prostředí. Je otevřený všem a jeho hlavním cílem, na rozdíl od klasických exercicií, není prohloubení víry, nýbrž jde spíše o spirituální a resocializačně terapeutický program. Program by měl vést k tomu, aby člověk – když projde celým procesem – dospěl k několika málo konkrétním krokům, které může v dohledné době udělat, aby opravdu nastoupil cestu obrácení, nového života.

Co je cílem Tichého oddílu a čím účastníci během jedenácti dnů procházejí?

Jde o proces ve 4 fázích, v nichž si účastníci postupně uvědomují a hledají odpověď na základní existenční otázky. Ta první zní „kdo jsem a jaké je moje poslání, můj životní úkol“. K tomu patří uvědomění, že jsem člověk, že jsem Boží obraz, že mám své kvality a důstojnost, že jsem jako tvor-člověk zároveň součástí stvoření. Člověk je povolán ke štěstí, naplněnosti života, ale často se s tímto svým povoláním mýlí. Proč?

Ve druhé fázi se účastníci zabývají problematikou zla, hříchu, viny – stínů každého člověka – a vychází z poznání, že ve stvoření je určitý chaos, ke kterému člověk neustále přispívá tím, že dělá morálně zlé věci, svou pýchou a egoismem. Jak je možné, že člověk, který je stvořen jako dobrý, zároveň působí zlo? Kde jsou moje vlastní stíny a slabé stránky? Jaká je moje vina a jak se k ní postavit?

Postupně se účastníci dostávají také k otázce odpuštění – jak odpuštění přijmout, jak odpustit sám sobě i druhým a jak s tím vším dál žít. Co mohou udělat pro to, aby se jejich život změnil k lepšímu.

Třetí fáze je ve znamení lásky jako jediného nosného principu k překonání zla v člověku i ve světě. Láska neznamená jen cit, ale především úsilí o dobro, a proto vyžaduje od člověka schopnost oběti, sebedarování. To si účastníci uvědomují především na pašijovém příběhu.

A pak jako závěrečná fáze přichází pohled do budoucnosti. Všichni lidé jsou nějakým způsobem povoláni k dobrému a naplněnému životu – ne ve smyslu kariérního úspěchu, ale k dobrému životu, dobrým vztahům a dobré rodině. A tak účastníci hledají odpověď na otázku: Co můžu udělat pro to, abych tohle své povolání dokázal naplnit?

To je zhruba proces, kterým lidé během jedenácti dnů procházejí. Je to málo

a rozhodně nejde o nějaký automaticky fungující zázrak, který člověka ze dne na den promění. Lidé se takhle rychle měnit neumějí. Ale může to být důležitý začátek – příležitost podívat se pravdivě na svůj život, přijmout odpovědnost za to, co jsem udělal, a hledat cestu, jak dál.

Bylo během Tichého oddílu něco, co vás překvapilo?

Každý turnus trvá téměř dva týdny společného putování (11 dní společné práce a 2 neděle, kdy mají účastníci volnější režim). Proto spolu s účastníky nejen pracujeme, ale také společně stolujeme. A právě u společných snídaní, které zajišťujeme my jako lektori, jsem zažila jeden moment, který mi utkvěl v paměti. Jeden

LÁSKA NEZNAMENÁ
JEN CIT,
ALE PŘEDEVŠÍM ÚSILÍ
O DOBRO.

z účastníků nám řekl: „Já jsem si na těch snídaních uvědomil, že vám opravdu věřím.“ Byl to člověk, který byl ve vězení už popáté. Myslím, že v tom je vyjádřeno něco velmi zásadního. Právě společenství stolu jako jedna z úplně běžných, každodenních skutečností nese velmi silné poselství.

Záleží přitom i na takových detailech, že se jí z talířů a příbory – ne z těch nepřijemných červených plastových táč s při-

hrádkami, na které jsou vězni zvyklí. Je to vlastně něco ve vězení nadstandardního. Společné jídlo kolem jednoho stolu z talířů a příborem navozuje pocit rodinnosti, kusu normality ve vězeňském prostředí. Podtrhuje lidskou důstojnost účastníků.

A právě takovými věcmi můžete člověku ukázat, že to, co mu říkáte, myslíte vážně. Nestačí lidem vyprávět o lásce a přijetí. Člověk s nimi tu lásku musí skutečně žít, jinak to není věrohodné.

Co podle vás účastníky zasahuje nejsilněji?

Často je to znovuobjevení vlastní důstojnosti.

Co se stane, po těch jedenácti dnech, když se člověk vrátí do běžného vězeňského prostředí?

To je problém. V Tichém oddílu je člověk chvíli v klidu, má prostor sám pro sebe a může přemýšlet. Pak se vrátí do běžného vězeňského prostředí, které je hlučné a přeplněné. Člověk může mít spoustu dobrých předsevzetí, ale to prostředí ho často vtáhne zpátky. Ale neznamená to, že z toho nic nezůstane.

Tichý oddíl není zázračným prostředkem, který člověka za jedenáct dní změní, ale může to být začátek nějaké cesty.

Jak podle vás církev dokáže být s lidmi, kteří stojí na okraji společnosti?

Vězeňství se obětavě věnuje pan biskup Wasserbauer, ale i ostatní biskupové jsou vstřícní.

Lidé v církvi jsou podle mě nastavení k pomoci mnohem více než většinová společnost. Mají tendenci opravdu pomáhat a být aktivní.

Charita v této oblasti také odvádí velký kus práce. Ale velice nám chybí organizace, jako byly Emauzy. To znamená komunitní domy pro lidi, kteří vyjdou z vězení a nemají kam jít. Často mají za sebou závislosti nebo nemají žádné zázemí. Potřebovali by místo, kde budou mít nějaký režim, pravidla a zároveň pomoc, aby se mohli znovu postavit na vlastní nohy.

A potřebují také práci. Protože když člověk vyjde ven s popsáním trestním rejstříkem, tak ho nikdo nechce zaměstnat. Přitom právě možnost pracovat je strašně důležitá, de facto zásadní. Bez ní jsou lidé zpět ve vězení velmi rychle.

Protože pokud chceme v České republice skutečně snižovat kriminalitu, je třeba těmto lidem pomáhat s návratem do běžného života.

Běla Svobodová

Zapomenutý arcibiskup Jan Vilém Vojtěch hrabě Liebsteinsky z Kolovrat

Tento 14. arcibiskup pražský a 2. primas český se pravděpodobně narodil 16. září 1624 v Innsbrucku do rodiny Albrechta VII. Liebsteinského z Kolowrat na Rychnově, Borohrádku a Zámrsku (to byl císařský skutečný rada, královský místodržící a komoří) a jeho manželky Sabiny Viktorie svobodné paní von Wolkenstein-Trostburg. Byl šestým dítětem z celkem jedenácti dětí tohoto manželského páru. Jednalo se o vlivnou liebsteinskou větev starobylého českého šlechtického rodu Kolowratů.

Jako mladší syn z urozené rodiny byl předurčen k církevní dráze, která mu měla zajistit prestiž i patřičné materiální zabezpečení. Jan Vilém prokázal mimořádné diplomatické i politické nadání, díky čemuž postupně shromažďoval kanovnické posty a prelatury po celé habsburské mo-

narchii. Po studiích a vysvěcení na kněze získal postupně kanonikáty v Tridentu, Olomouci, v Brně a ve Vratislavi. Spolu se svými bratry byl v roce 1658 povýšen Leopoldem I. do hraběcího stavu Svaté říše římské a v roce 1660 do hraběcího stavu království českého. V roce 1663 se stal

prelátem arcijáhmem olomoucké kapituly. Dne 6. prosince 1667 byl císařem Leopoldem I. jmenován arcibiskupem pražským jako nejvhodnější kandidát po smrti kardinála Harracha a Řád křížovníků s červenou hvězdou jej postuloval v lednu 1668 svým velmistrem. Papež Klement IV. jej potvrdil na pražském arcibiskupském stolci 28. ledna 1668. Zpráva o papežském potvrzení jeho úřadu ale do Čech dorazila až po jeho smrti.

Před cestou do Prahy se zastavil u svého bratra zemského hejtmána v Brně. Během zdejšího pobytu se jeho zdravotní stav zhoršil a ve věku 44 let náhle zemřel v noci z 30. na 31. května 1668. Ještě před svou smrtí napsal dojemný list pražské kapitule, ve kterém prosil věřící diecéze o modlitby. Zatímco papežským potvrzením se stal pražským arcibiskupem, křížovníci jej jako svého velmistra nezapočítávají.

Byl částečně pohřben v olomoucké katedrále sv. Václava a částečně v chrámu sv. Petra v Brně. Jeho srdce pak bylo na jeho přání uloženo v rodinné hrobce v Rychnově nad Kněžnou.

Na opuštěný pražský stolec pak musel nastoupit někdo jiný – Matouš Ferdinand Sobek z Bílenberka. Po Kolovratovi tak zbyl jen smutný historický příběh o tom, jak blízko k absolutnímu vrcholu může člověk mít, než ho zastaví neúprosný čas.

Richard Jozíf

POZOR, SOUTĚŽ!

V neděli 18. října 2026 oslavíme již 100. Světový den misí.

V mnoha farnostech se Misijní neděle slaví každoročně mimořádným způsobem. Při příležitosti letošního 100. výročí proto Papežská misijní díla v Pražské arcidiecézi ve spolupráci se Sekcí komunikace Arcibiskupství Pražského vyhláší

Soutěž o nejlepší reportáž z MISIJNÍ NEDĚLE

Napište nám krátkou reportáž či rozhovor a připojte fotografie zachycující, jak Misijní neděle probíhala právě u vás. Nejzajímavější příspěvky zveřejníme v diecézním Zpravodaji a jejich autoři získají od PMD ceny: Misijní kávu nebo některou z knih Terezka, Misionářka lásky a Za misionáři Amazonie. Všichni přispěvatelé navíc obdrží drobný dárek.

Reportáže posílejte do 10. listopadu na zpravodaj@apha.cz a současně misie.praha@seznam.cz

Křížová cesta v kostele Krista Spasitele na Barrandově

Na svátek Povýšení svatého Kříže, 14. září, proběhlo představení nové křížové cesty v kostele Krista Spasitele. V neděli 20. září při mši svaté tuto křížovou cestu požehnal emeritní litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Přinášíme rozhovor s autorem tohoto unikátního díla křížové cesty malířem Pavlem Šleglem:

Křížová cesta v kostele Krista Spasitele není vaše první dílo s touto tematikou – kolik křížových cest jste už vytvořil? Pamatujete si tu první?

Myslím, že křížová cesta byla vytvořená jen jediná a to Tvůrcem samotným, my se jen čehosi dotýkáme. Já tou svojí možností, omezenou výtvarnou formou, v myšlenkách, pocitech, jsem tu příležitost měl vícekrát. Jednou to byly malé grafické listy, jindy velké panó. V kostele Krista Spasitele se pohybuji na ploše 28 m².

K některým úkolům jsem se nedostal, ale asi to tak mělo být. Nebyl čas si věc promyslet, a čas, ten je z rukou Božích. Realizace mých opusů trvala většinou roky.

A má první křížová cesta? To bylo ještě na škole, když mi bylo dost těžko. Byly to metrové kresby, které jsem udělal přes noc. Z těch záchyťů děje vycházím vlastně dodnes, ani nevím, zda se někde ty kresby uchovaly.

Co bylo tím impulzem, že jste se rozhodl pro návrh a realizaci křížové cesty v kostele Krista Spasitele?

S mým vstupem do soutěže to bylo zajímavé. Z barrandovské farnosti mi přišla výzva, že v kostele je nika pro křížovou cestu a podmínky byly zcela volné, což

mne zaujalo. Při návrhu interiéru kostela jsem se ale s architekty dost minul, a tak jsem neuvažoval, že se soutěže zúčastním. Pak mi ale zavolał známý, kunsthistorik, a přesvědčil mě, abych se do soutěže přeci jen přihlásil.

Prostor kostela je jistě důležitý, není-li zásadní pro realizaci, ale byl pro vás také inspirací?

Už na Akademii jsem se zabýval architekturou a výtvarným prvkem v ní. Je to disciplína, kterou se člověk učí celý život a snad tedy i nějaké zkušenosti mám, ale tohoto puristického prostoru jsem se trochu bál. Já vyrostl na baroku a gotice a pravoúhlá estetika mi přijde až moc racionalistická. Bylo potřeba se do prostoru dostat a s ním komunikovat, po svém, ale v něm. Napadá mi příměr sólisty a dirigenta orchestru. Přípravný rozkres jsem dělal na stávající zeď v prostoru kostela. Celé jsem to pak osekával, obrousil a na nových vrstvách omítky komunikoval se stávajícím prostředím zase znova.

Měl jste od počátku jasno, jakou techniku a barevnost zvolíte nebo se vaše koncepce vyvíjela během tvůrčího procesu? Je v červené a modré skryta nějaká symbolika?

Barva je, myslím, nositelkou emoce. Linie je vymezením, uchopením tvaru, barva snad požehnáním. Trojici pak doplňuje světlo. Já od malička miloval červenou a modrou. Kombinace těch barev je v něčem mystic-

Foto: Oto Palán

ká. Studená a teplá, voda a oheň. Pokora a vmach. Voda se stahuje do nejnižšího místa, bere na sebe všechnu tu špínu, oheň oživuje celou jsoucnost. Také je v evangeliu psáno: "... jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a hned vyšla krev a voda..." Jan 19, 34. Myslím, že v životě máme úkol obě tyto mocnosti v sobě spojit.

Vybral jste originální techniku řešení – jedná se o sgrafito nebo fresku? Prozradte nám prosím něco o použitých materiálech, barvách a postupu.

Myslel jsem, že k té čistotě prostoru bude sgrafito tou technikou, která prostor nejméně zatíží. Sgrafito je stará technika. V renesanci byla použita na ona známá psaníčka. Dnes si lidé často pletou sgrafito a graffiti. Sgrafito je proškrabovaná vrchní omítka, štuk, tak, aby se objevila spodní barevná, většinou černá vrstva, takzvané intonaco. Tuto techniku jsem navíc zkombinoval s malbou al fresco, což je technika, kdy se barva vpíjí do čerstvé vrchní omítky. Někteří mi tu vrchní barvu vymlouvali, ale myslím si, že se tak paradoxně sgrafito s prostorem lépe propojí.

Vraťme se ještě k samotnému tématu křížové cesty. Je to téma zraňování, anebo lásky a vykoupění? Jednou jste řekl – cituji: "Stvořitel světa s miliardami andělů v pozadí podstoupí takovou potupu a snese trnovou korunu, kterou mu lidé vložili na hlavu, vydrží utrpení a dokáže klesnout až na dno, do země, kterou sám stvořil... To utrpení a bolest nelze vyleštit."

Originál křížové cesty je výraz tajemství té nejvyšší pokory. Podle křesťanské víry Bůh ze svého nekonečna, vtělený do formy člověka, padá na zem. Na Turínském plátně, a já věřím, že je to autentická relikvie, se našel aragonit odpovídající aragonitu v Jeruzalémě smísený s krví, a to v oblasti chodidel, kolen a dokonce nosu. Co dodat, jak říkám, tajemství...

A na závěr: umaže se tvůrce?

Kdo se dotýká, na tom ulpí něco z dotýkaného objektu. Jestli krev, nebo jen barva, nevím. Doufám, že především milost.

Ivana Dufková

Radují se ze znovuotevření Domova sv. Václava

Během slavnostního požehnání Domova sv. Václava jsme oslovili několik hostů s otázkou, co pro ně osobně znovuotevření kněžského domova znamená?

Šest let práce přineslo vytvořený výsledek

Pro mě je dnešní den završením šestileté práce. Pamatuji si na první návštěvu domu, kdy působil spíš nehostinně. Pak přišlo detailní zaměrování, projektování, období, kdy byl dům úplně vyklizený a rozbouraný. Postupně se začal měnit k lepšímu a dostával svou finální podobu. Dnes mám radost, že se v něm senioři cítí dobře. To je pro architekta ta největší odměna.

Vojtěch Jirsa,
architekt

Centrum města je díky obnově domova krásnější

Mám radost z toho, že historické centrum Staré Boleslavi získalo krásně obnovenou budovu, která je důležitou součástí místního prostředí. Ještě důležitější je však její poslání. Společnost by si měla vážit lidí, kteří za sebou mají dlouhý a bohatý život služby, a vytvořit jim podmínky pro důstojné stáří.

Petr Soukup,
starosta města Brandýs
nad Labem-Stará Boleslav

Bezbariérové prostředí usnadňuje každodenní život

Nové, modernější a hlavně plně bezbariérové prostory usnadňují každodenní život nejen klientům, ale i nám, pracovníkům.

Díky tomu můžeme věnovat více energie tomu nejdůležitějšímu: individuální péči. Každý klient je jedinečný a zaslouží si přístup šitý na míru.

Jana Zigmundová,
pečovatelka

Význam domova přesahuje naši arcidiecézi

Jako kněz vnímám Domov sv. Václava jako místo, kde i já můžu jednou dožít v prostředí, které je přívětivé. Mám radost z toho, jak kvalitní prostředí zde vzniklo, a také z práce lidí, kteří se klientům věnují. Význam domova rozhodně přesahuje naši arcidiecézi.

P. Edward Walczyk,
prezident
Arcidiecézní charity Praha

Vladimír Kořen: souznění s dobrem

Pro Vladimíra Kořena není benefiční koncert Arcidiecézní charity Praha jen další společenskou událostí. Muž, který galavečer ve Smetanově síni Obecního domu už více než deset let moderuje bez nároku na honorář, o něm mluví s neobvyklou vřelostí.

„Pro mě je to koupání se v naprosto úžasné energii. Souzním tam s dobrem a vnímám naplnění života tak, jak má být,“ říká známý televizní moderátor.

34. ročník benefičního koncertu Arcidiecézní charity Praha, který se uskuteční v sobotu 31. října 2026 od 19 hodin ve Smetanově síni Obecního domu, bude mimořádný. Bude věnován památce kardinála Dominika Duky. Na programu

je Mozartovo slavné Requiem za zemřelé.

Není náhodou, že právě duchovní rozměr koncertu patří mezi důvody, proč se k němu Vladimír Kořen opakovaně vrací. V jednom z rozhovorů popsal, co podle něj činí Charitu jedinečnou: „Je to Ježíš Kristus.“ Právě víra, naděje a ochota sloužit druhým dávají podle něj pomoci hlubší smysl. „Máme v zádech Pána Boha, to nám dává pevné kořeny a vítr do plachet,“ řekl. „Umíte člověka pohlédit po tváři i po duši,“ říká o lidech, kteří v charitních službách každý den stojí po boku potřebných.

Více informací najdete v příloženém Bulletinu. Vstupenky jsou v prodeji na www.praha.charita.cz/koncert.

Jarmila Lomozová

Z diáře ARCIBISKUPA PŘIBYLA

4. 10. / 17.00 Břevnovský klášter / setkání s trvalými jáhny
5. 10. / 16.00 kající pěší pout' z Hostovic do kláštera v Hájků u Prahy
10. 10. / 17.00 kaple sv. Vojtěcha v Senohrabech / mše sv. k 15. výročí požehnání kaple
14.–16. 10. Brusel / plenární zasedání Komise biskupských konferencí Evropské unie
17. 10. katedrála sv. Víta, Svatováclavská kaple / Zádusní mše sv. za Jana Dismase Zelenku (součást Zelenka Festival Praha Drážďany)
18. 10. / 10.30 kostel sv. Gotharda v Praze-Bubenči / výročí posvěcení kostela a biřmování
18. 10. / 17.00 Praha-Lhotka / benefiční koncert
19.–21. 10. plenární zasedání ČBK
22. 10. / 18.00 katedrála sv. Víta / mše sv. u příležitosti 500. výročí nástupu Habsburků na český trůn
23. 10. / 10.00 Týn nad Vltavou / svatohubertská mše sv.
24. 10. / 11.30 Pardubice / Národní setkání Modliteb matek / mše sv.
27.–30. 10. Salcburk / plenární zasedání Rady evropských biskupských konferencí
31. 10. / 19.00 Obecní dům v Praze / 34. benefiční koncert Arcidiecézní charity Praha

Z diáře BISKUPA WASSERBAUERA

1. 10. / 7.00 katedrála sv. Víta / mše sv.
1. 10. / 18.00 kostel sv. Mikuláše

v Praze-Malé Straně / Podzimní hasičský koncert
4. 10. / 9.30 kostel Panny Marie Sněžné v Praze / mše sv. u příležitosti 800 let od úmrtí sv. Františka
4. 10. / 17.00 Břevnovský klášter / setkání s trvalými jáhny
5. 10. / 16.00 kající pěší pout' z Hostovic do kláštera v Hájků u Prahy
8. 10. / 7.00 katedrála sv. Víta / mše sv.
10. 10. / 10.00 katedrála sv. Víta / mše sv. u příležitosti setkání ministrantů
11. 10. / 8.00 kostel Narození Panny Marie v Praze-Michli / mše sv. u příležitosti 300 let od posvěcení kostela
12. 10. / 18.00 Křoví (okr. Žďár nad Sázavou) / mše sv.
15. 10. / 18.00 katedrála sv. Víta / mše sv. pro zdravotníky
16. 10. / 9.00 katedrála sv. Víta / mše sv. pro pracovníky charity
17. 10. / 10.00 katedrála sv. Víta / mše sv. při setkání prvokomunikantů
18. 10. / 10.00 kostel sv. Bartoloměje v Kolíně / mše sv. s biřmováním

19.–21. 10. plenární zasedání ČBK
22. 10. / 18.00 katedrála sv. Víta / mše sv. u příležitosti 500. výročí nástupu Habsburků na český trůn
23. 10. / 10.00 Týn nad Vltavou / svatohubertská mše sv.
24. 10. / 15.00 Bystré u Poličky / mše sv. u příležitosti 300 let od posvěcení kostela
25. 10. / 9.00 kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kralupech nad Vltavou / mše sv. s biřmováním
28. 10. / 15.00 kostel sv. Jana Nepomuckého v Praze-Hradčanech / 20. ročník Modlitby za domov
29. 10. / 7.00 katedrála sv. Víta / mše sv.
30. 10. Karlovy Vary / žehnání policejního praporu
31. 10. / 10.00 katedrála sv. Víta / mše sv. za oběti Heydrichiády
31. 10. / 19.00 Obecní dům v Praze / 34. benefiční koncert Arcidiecézní charity Praha

arcidiecézní

setkání 21/11 mladých

společenství
setkání, sdílení,
přátelé i nové tváře

setkání s Bohem
svědectví, modlitba,
svátost smíření, mše svatá

impulzy
workshopy, přednášky,
sport, tvoření

V Salesiánském středisku mládeže
Kobyliské nám. 11, Praha 8

adcm.cz více info a přihlašování
je možné přijít i bez přihlášení

METROPOLITNÍ KAPITULA U SV. VÍTA V PRAZE

www.kapitula.cz,
www.katedralasvatehovita.cz

- **3. října od 18.00** První Hudební nešpory. Nový liturgický cyklus propojí hudbu a liturgii v transeptu katedrály.
- **10. října od 10.00** Mše sv. se setkáním ministrantů.
- **15. října od 18.00** Mše sv. ke cti sv. Lukáše se setkáním lékařů, lékařek a pracovníků ve zdravotnictví.
- **16. října od 9.00** Mše sv. pro Charitu ČR, při které budou oceněni zasloužilí pracovníci a pracovnice Charity.
- **17. října od 11.00** Mše sv. se setkáním prvokomunikantů.
- **22. října od 18.00** Mše sv. k výročí 500 let od nástupu Habsburků na český trůn.
- **31. října od 12.00** Mše sv. za oběti Heydrichiády.

PASTORAČNÍ STŘEDISKO

<https://pastorace.apha.cz>

- **14. října od 10.00** Akademie nejen pro seniory. Povídání se sestrou Angelikou Pintířovou: Spiritualita třetího věku (PS).

PASTORAČNÍ STŘEDISKO – CENTRUM PRO RODINU

<https://pastorace.apha.cz>

- **Sobota pro ženy** Setkání s rodinnou psychoterapeutkou Hanou Imlaufovou na téma „Vztahy, které kvetou“. Přihlášky: <https://forms.cloud.microsoft/e/NcbR-d5E8X3> (10. října od 9.00 do 16.00, sál Pastoračního střediska).
- **Devatero pro rodiče** Zážitkově-vzdělávací kurz zaměřený na výchovu dětí předškolního věku a principy efektivního rodičovství. Přihlášky: <https://forms.cloud.microsoft/e/6dPpTapc2m> (říjen–prosinec, vždy v pondělí nebo v úterý od 18.15 do 20.15 v Pastoračním středisku).
- **Setkání pro rozvedené** Určené všem, kteří po rozpadu manželství hledají povzbuzení, porozumění a nový pohled na svůj život. Přihlášky: <https://forms.cloud.microsoft/e/N5Gb8xYStb> (21. listopadu od 9.00 do 17.00).

- **Svatbou to začíná** Pro páry, které jsou v prvních letech manželství. Více informací a přihlášky: www.svatboutozacina.cz.

ARCIDIECZNÍ CENTRUM PRO MLÁDEŽ

www.adcm.cz

Termíny akcí, víkendů a setkání ve školním roce 2026/2027 jsou zveřejněny na úvodní stránce webu ADCM.

- **23.–25. října** Víkendovka pro mladé 15–19 let. Informace a přihlašování na webu ADCM.
- **13.–15. listopadu** Víkendovka pro mladé 11–15 let.
- **21. listopadu** Arcidiecézní setkání mladých v Salesiánském středisku mládeže v Praze-Kobylisích.

VYŠEHRADSKÁ KAPITULA

www.kkvys.cz

- **7. října od 17.00** Slavnostní poděkování za opravu střechy baziliky. Program: koncert Pražského smíšeného sboru pod vedením Jana Stayera, varhany Filip Štoviček; modlitba probošta kapituly; slovo o opravě. Zváni jsou všichni, kteří se podíleli na opravě střechy ať už finančně, technicky, propagací či modlitbou.

SVATÁ HORA

www.farnost-svatahora.cz

Exercicie

- **8.–11. října** Zastavení se na hoře; P. Miroslav Auxt
- **15.–18. října** Poslední čtyři věci člověka; P. Vít Uher
- **22.–25. října** Biblické ženy; P. Miloš Szabo
- **5.–8. listopadu** Ikonopisecký kurz; Eleonora Lenka Vlková (přihlášky: elenvlk@seznam.cz)

KC MATKY TEREZY

www.kcmt.cz

- **1. října od 19.00** Filmový večer: Blázen z Laverny. Po promítání rozhovor s františkánem Jakubem Sadílkem.
- **3. října** Farní den – Chodovská pouť. **Od 10.00** mše svatá, **od 16.00** teátr Pavla Šmída – Pavlík a hvězda. Bohatý program na farní zahradě Závěr cca v 18.00.

- **8. října od 19.00** Zastavení u Matky Terezy: Umělá inteligence v každodenním životě – dobrý pomocník, ale zlý pán. Host: Jiří Dosoudil, teolog-biblista a softwarový vývojář.

- **16. a 17. října** Kurz výroby biblických postavček.

KC PRAHA- -BARRANDOV

www.centrubarrandov.cz

- **1. října od 19.00** Hudba, slovo a česká terzetta. Matěj Polášek (housle), P. Borůvka (housle/viola) a M. Matolová (viola) uvedou skladby B. Martinů a A. Dvořáka pro smyčcové terzetto. Doporučené vstupné 150 Kč.
- **15. října od 18.30** Benefiční koncert Jana Buriana na podporu sirotčince Panny Marie Lurdské v konzském Loan-gu a farmy Niolo, která má dětem zajistit potravinovou soběstačnost i budoucí práci. Vystoupí také bubeníci s africkými písněmi. Výtěžek pomůže dětem zahájit školní rok a pokračovat ve stavbě farmy.
- **Do 17. listopadu** Cesta (ke) smíření. Výstava fotografií křížové cesty u Dobříše. Autor Miroslav Bešćec, kurátorka Magdaléna Ježková (chodba KC).

Modlitba za bezpečný svět

- **5. října od 18.00** Jamajka (mše sv. a přednáška).
- **2. listopadu od 18.00** Japonsko (mše sv. a přednáška).

KC A ŘKF PRAHA HOSTIVAŘ

www.farnosthostivar.cz

- **6., 13., 20., a 27. října od 18.45** Malé večery chval s adorací (kostel).
- **11. října od 10.00 do 15.00** Podzimně-zimní dobročinný bazárek v přístřešku KC a Farní stodoly. Sběr věcí od 17. 9. do 9. 10.
- **11. října od 18.00** Recitál houslistky Terezy Horákové (kostel).
- **17. října od 10.00 do 19.00** Den deskových her (Farní stodola).
- **23. října** Večer chval (od 18.00 mše sv., od 19.00 večer chval s promluvou, přímluvnými modlitbami, svátostí smíření, adorací a agapé) v kostele a ve Farní stodole.
- **24.–25. října** Mezinárodní origami setkání v KC a Farní stodole.
- **25. října od 16.00 do 18.00** Světlo pro tebe (kostel v Záběhlicích).

ŘKF PRAHA-LHOTKA

www.lhoteckafarnost.cz,
www.centrumlhotka.cz

- **1. října od 17.00** Vernisáž výstavy Akce K, která potrvá do konce října.
- **5. října od 19.00** Benefice smyčcového kvarteta českých filharmoniků. Vstupenky: www.centrumlhotka.reenio.cz.
- **13. října od 18.30** Modlitba za mír při večerní mši sv.
- **18. října od 17.00** Popelka nazaretská, hudební doprovod Ztracená kapela a hosté, přednes Pavla Beretová.

KOSTEL PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA

<https://pragjesu.cz>

- **6. října od 19.00** Žít společně církev. Přednáška a debata s Josefem Prokešem (Návštěvnícké centrum).
- **16. října od 18.00** Modlitba u kříže (chór kostela).
- **21. října od 19.00** Církev je žena. Otevřená synodální setkávání na témata ženské zkušenosti víry (Návštěvnícké centrum).

ŘKF PRAHA-KUNRATICE

<https://www.farnostkunratice.cz>

- **1. listopadu od 15.00** Bál svatých v Nazaretě, setkání s programem pro děti i dospělé.

ŘKF U KOSTELA SV. PROKOPA PRAHA-BRANÍK

www.farnostbranik.cz

- **17. října od 9.00 do 17.00** Duchovní obnova s P. Mariánem Kuffou, hudebně doprovází kapela Kecharitomene.
- **10. října od 16.00** Koncert školy malých houslistů „Suzuki“. **Od 19.00** koncert Dua Semplice.

ŘKF DOBŘÍŠ

<https://www.farnostdobris.cz>

- **6. října od 19.00** Videocestopis Petra Váni z cesty po Sardinii (PS).
- **10. října od 17.00** Vernisáž výstavy obrazů Iva Salcmána „Nový čas, nový směr“. Výstava bude otevřena do 5. listopadu (v pracovní dny 8.30–11.30 a odpoledne dle programu PC).

Foto: Rado Vnenčák, Člověk a víra

- **11. října od 18.00** Podzimní koncert Československého komorního orchestru Praha. Program: J. S. Bach, J. Suk a A. Dvořák. Vstupenky na místě 30 minut před koncertem (kostel).

KC SV. LUDMILY NA TETÍNĚ

www.kc-ludmila.cz

- **1., 8., 15. a 22. října od 18.00** Alfa kurz pro mládež (od 13 let). Zkoumání křesťanské víry a diskuse o zásadních životních otázkách.
- **3. října od 15.00** Varhanní koncert Jakuba Janšty v rámci Českého varhanního festivalu (kostel sv. Ludmily).
- **4. října od 19.30** Tetínský filmový klub promítne americký snímek Fremont.
- **8. října od 19.00** Tichá meditace Karmel. Přihlášeni na e-mailové adrese libuse.lukasova911@gmail.com.

KLÁŠTER DRASTY

www.kerit-drasty.cz

- **8.–11. října** Dny pro rozvedené s P. Bogdaem Stepienem, OSPPE.
- **28. října – 1. listopadu** Dny pro singles s Kateřinou Lachmanovou.

KOMUNITA CHEMIN NEUF

www.chemin-neuf.cz

- **9.–11. října** Víkend pro mládež 14–18 let v Sedlečku u Vrchotových Janovic.
- **16.–18. října** Víkend pro mládež 18–30 let v tuchoměřickém klášteře.
- **1.–8. listopadu** Duchovní cvičení v tichu podle sv. Ignáce.
- **Každé úterý od 19.45** Modlitební setkání v klášteře v Tuchoměřicích.

DOMOV SV. KARLA BOROMEJSKÉHO

www.domovrepy.cz

- **7. listopadu od 16.30** Koncert pěveckého spolku Babinský (řídí Martin Boukal) a Salvátorského pěveckého sboru (řídí Marie Vojáčková) v kostele Sv. Rodiny.

KOMUNITNÍ CENTRUM ZAHRA DA – VLAŠIM

www.komunitnicentrumvlasim.cz,
FB: Folkrockový klub Vlašim

- **21. října od 19.00** Raven, hudebník a básník (Literární klub).
- **4. listopadu od 19.00** Jiří Dědeček, písničkář a básník (Folkrockový klub).

KŘESŤANSKÝ KLUB BEROUN

www.farnostberoun.cz/spolecenstvi;
FB: KBB, Křesťanský klub Beroun

- **18. října od 17.00** Cimbal Classic, koncert nadžánrové folkové hudební skupiny. Vstupenky lze zakoupit na e-mailové adrese ivasku@razdva.cz, v Městském informačním centru Beroun a také hodinu před koncertem na místě (kostel sv. Jakuba).

Varhanní nešpory maltézských rytířů

- **12. října od 17.00** Koncert pro trubku a varhany. Vystoupí trumpetista Miroslav Smrčka a varhanice Marie Pochořpová, v programu zazní díla J. S. Bacha, G. F. Händela a F. Mendelssohna-Bartholdyho. Vstup volný (kostel Panny Marie pod řetězem).

USTANOVENÍ

- **P. ThLic. Jan Adamík SJ** uvolněn z funkce farního vikáře ŘKF u kostela sv. Štěpána Praha-Nové Město (od 1. října).
- **P. Mgr. Emil Jan Biernat OSA** uvolněn z funkce faráře ŘKF u kostela sv. Tomáše Praha-Malá Strana (od 1. září).
- **P. Mgr. Martin Brousil** uvolněn z funkce administrátora in spiritualibus ŘKF Roudnice nad Labem a zároveň ustanoven administrátorem téže farnosti (od 1. srpna).
- **Mgr. Radek Búbela** ustanoven k jáhenské službě, a to jako osobní sekretář a ceremoniář arcibiskupa pražského (od 5. září).
- **P. Libor Bulín** uvolněn z funkce administrátora excurrento ŘKF Benátky nad Jizerou (od 1. srpna). Ustanoven administrátorem excurrento ŘKF Brandýs nad Labem (od 1. září).
- **P. ThLic. Mgr. Ing. Milan Glaser SJ** ustanoven farním vikářem ŘKF u kostela sv. Štěpána Praha-Nové Město (od 1. října).
- **P. Mgr. Tomáš Gregůrek O.Cr.** uvolněn z funkce rektora kaple Nejsvětější Trojice, Praha-Řábice (od 1. srpna).
- **P. Jan Hála** ustanoven administrátorem ŘKF pro neslyšící (od 1. září 2026).
- **P. ThLic. Petr Hruška SJ** uvolněn z funkce farního vikáře excurrento ŘKF u kostela sv. Štěpána Praha-Nové Město (od 1. října).
- **Pavel Jireš** uvolněn z jáhenské služby ve III. pražském vikariátu a zároveň ustanoven k jáhenské službě ve vikariátu Stará Boleslav (od 1. září).
- **P. Stanislav Jonášek SDB** ustanoven kaplanem Veselé školy – církevní ZŠ a ZUŠ, Praha-Nové Město (od 1. září).
- **P. Mgr. Milan Kačaljak** uvolněn z funkce administrátora ŘKF Brandýs nad Labem (od 1. září).
- **P. Mgr. Juan Bautista Ignacio Provencho López, OSA** uvolněn z funkce rektora klášterního kostela sv. Josefa Praha-Malá Strana (od 1. září).
- **P. Mgr. Wit Marciniec OSA** ustanoven farářem ŘKF u kostela sv. Tomáše Praha-Malá Strana a rektorem klášterního kostela sv. Josefa Praha-Malá Strana (od 1. září).
- **Ing. Blanka Matějková** uvolněna z funkce administrátora in materialibus ŘKF Roudnice nad Labem (od 1. srpna).
- **P. MUDr. Mgr. Martin Moravec O.Cr.** ustanoven rektorem filiální kaple Nejsvětější Trojice v Řábicích. Zároveň je ustanoven kaplanem Křižovnického domáčího hospice (od 1. srpna).

- **P. Mgr. Filip Milan Suchán O.Praem.** uvolněn z funkce kaplana Střední odborné školy sociální svatě Zdislavy, Praha-Nové Město (od 1. září).
- **P. ThLic. Irenej Robert Šiklar, Ph.D., OP** ustanoven výpomocným duchovním ŘKF u kostela sv. Jiljí Praha-Staré Město (od 1. do 30. září).

ŽIVOTNÍ JUBILEA

- **P. ThMgr. Jerzy Antoni Gapski**, ne-sídelní čestný kanovník, farář v Ořechu, 3. 10. 1961 (65 let)
- **Mgr. Ing. Václav Boháč**, trvalý jáhen u katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha, 4. 10. 1945 (81 let)
- **P. František Blažek**, působící mimo arcidiecézi, 7. 10. 1943 (83 let)
- **P. Jan Fexa**, kněz litoměřické diecéze na odpočinku ve Staré Boleslavi, 7. 10. 1944 (82 let)
- **P. Mgr. Gorazd František Krušina O.Praem.**, farní vikář u kostela Nanebevzetí Panny Marie Praha-Strahov, 9. 10. 1971 (55 let)
- **P. Mgr. Štěpán Faber**, výpomocný duchovní v Hostivících a ve II. pražském vikariátu, 13. 10. 1947 (79 let)
- **P. Ludvík Pfeifer**, kněz královéhradecké diecéze na odpočinku ve Staré Boleslavi, 14. 10. 1950 (76 let)
- **Ing. Karel Mráček**, trvalý jáhen pražské arcidiecéze na odpočinku, 27. 10. 1943 (83 let)
- **P. Jindřich Krink**, kněz pražské arcidiecéze na odpočinku ve Veselí nad Lužnicí, 31. 10. 1944 (82 let)

VÝROČÍ SVĚCENÍ

- **P. Karolus Luangga Tefa SVD**, farní vikář v Kolíně, 1. 10. 2016 (10 let)
- **Ing. Mgr. Martin Lejsal**, trvalý jáhen u kostela sv. Václava Praha-Prosek, 2. 10. 2016 (10 let)
- **Bc. František Drozd**, trvalý jáhen ve Slaném, ředitel Pastoračního střediska, 9. 10. 2021 (5 let)
- **Bc. Mgr. Jakub Haloda, Ph.D.**, trvalý jáhen u kostela sv. Jakuba Staršího Praha-Kunratice, 9. 10. 2021 (5 let)
- **Mgr. Jan Kolouch**, koordinátor nemocničních kaplanů AP, nemocniční kaplan FN na Bulovce, 9. 10. 2021 (5 let)
- **Mgr. Bc. Viktor Mach**, trvalý jáhen u kostela sv. Bartoloměje Praha-Kyje, 9. 10. 2021 (5 let)
- **Mgr. Petr Megela**, administrátor in materialibus a trvalý jáhen u kostela sv.

Jakuba Staršího Praha-Zbraslav, 9. 10. 2021 (5 let)

- **doc. PhDr. ThLic. Marek Šmíd, Ph.D.**, trvalý jáhen v Jirnech, 9. 10. 2021 (5 let)
- **Mgr. Bc. Ondřej Špaček**, trvalý jáhen v Benešově, 9. 10. 2021 (5 let)
- **Bc. Jan Špaňhel**, trvalý jáhen u kostela sv. Remigia Praha-Čakovice a u kostela Povýšení sv. Kříže Praha-Vinoř, 9. 10. 2021 (5 let)
- **Jan Šulc**, trvalý jáhen u kostela sv. Filipa a Jakuba Praha-Hlubočepy, 9. 10. 2021 (5 let)
- **P. Jan Löffelmann, J.C.D.**, soudce MCS, 12. 10. 1991 (35 let)
- **Prel. Mgr. Václav Pícha, J.C.D.**, zastupce soudního vikáře MCS, 12. 10. 1991 (35 let)
- **P. Vojtěch Malina OSB**, zpovědní jurisdikce na území AP, 15. 10. 2011 (15 let)

ÚMRTÍ

- **P. prof. Dr. Richard Čemus SJ** zemřel ve čtvrtek 13. srpna ve věku 71 let, v 39. roce své kněžské služby. Poslední rozloučení se konalo 31. srpna při mši svaté v kostele sv. Ignáce v Praze a poté byly jeho ostatky uloženy na Olšanských hřbitovech. R.I.P.
- **Mons. Manuel Lobo** zemřel v úterý 1. září ve věku 66 let, v 37. roce své kněžské služby. Poslední rozloučení se konalo 12. září při mši svaté v kostele Matky Boží před Týnem v Praze a poté byly jeho ostatky uloženy do hrobu na hřbitově v Praze-Bubenči. R.I.P.

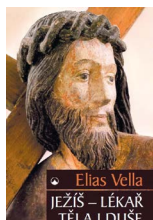
KATOLICKÉ BOHOSLUŽBY V TV NOE

- **4. 10. (9.30)** Mše sv. z kostela Panny Marie Sněžné v Praze
- **6. 10. (19.00)** Mše sv. na zahájení akademického roku, Brno Petrov
- **9. 10. (19.00)** Koncert u příležitosti předávání Cen Celestýna Opitzte (milosrdní bratři)
- **11. 10. (10.30)** Mše sv.
- **14. 10. (10.00)** Mše sv. s papežem Lvem XIV. z náměstí sv. Petra ve Vatikánu
- **18. 10. (10.30)** Mše sv.
- **18. 10. (19.30)** Benefiční koncert pro Zlámanku, Kroměříž
- **25. 10. (10.00)** Mše sv. z kostela Panny Marie Královny míru v Praze-Lhotce

Případné aktualizace na stránkách www.tvnoe.cz a ve vysílání. Změna vyhrazena.

Knižní novinky

Karmelitánské nakladatelství

JEŽÍŠ - LÉKAŘ TĚLA I DUŠE

Elias Vella
Brož., 352 str., 399 Kč

DENÍČEK

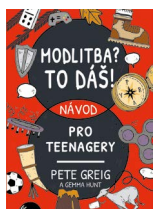
Faustyna Kowalská
Váz., 762 str., 899 Kč

MŠE ZA DÁVNÝCH PAPEŽŮ

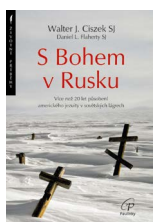
Radek Tichý
Brož., 213 str., 299 Kč

Paulínky

MODLITBA? TO DÁŠ!

Pete Greig,
Gemma Hunt
Brož., 256 str., 349 Kč

S BOHEM V RUSKU

Walter J. Ciszek SJ
Váz., 464 str., 499 Kč

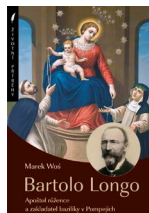
VELKÝ DIÁŘ NA ROK 2027 S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM

Váz., 392 str., 249 Kč

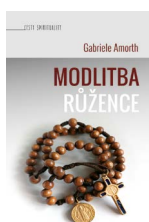
KAPESNÍ DIÁŘ NA ROK 2027 S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM

modrá
a vínová varianta
Brož., 144 str., 109 Kč

BARTOLO LONGO: APOŠTOL RŮŽENCE A ZAKLADATEL BAZILIKY V POMPEJÍCH

Marek Woś
Brož., 224 str., 279 Kč

MODLITBA RŮŽENCE

Gabriele Amorth
Brož., 128 str.,
249 Kč

Krystal OP

DOMINIKÁNSKÁ CESTA V OSMNÁCTI ROZHOVORECH

Lucette Verboven
Brož., 212 str., 300 Kč

PLÁNOVACÍ KALENDÁŘ 2027 S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM

Kroužková vazba,
formát A6, 150 Kč

Portál

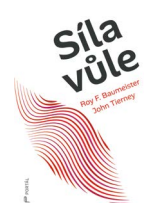
PŘÍBĚHY O MÍRU

Bruno Ferrero
Brož., 144 str.,
219 Kč

NESUĎTE NIKOHO!

Isaac Slater
Brož., 176 str.,
329 Kč

SÍLA VŮLE

Roy F. Baumeister,
John Tierney
Brož., 348 str.,
549 Kč

Historický kalendář

1. října 1586

Papež Sixtus V. povýšil kongregaci milosrdných bratří na řeholní řád – Hospitálský řád sv. Jana z Boha.

1. října 1946

Zemřel Pavel Huyn, 30. arcibiskup pražský a 9. biskup brněnský. Arcibiskupem se stal v roce 1916 pravděpodobně na přání vojenských kruhů. Jeho působení je spojeno s prarokouskou orientací. Po vzniku Československa opustil zemi a v roce 1919 rezignoval na úřad arcibiskupa.

3. října 1226

Zemřel František z Assisi, zakladatel františkánského řádu, mystik a jeden z nejznámějších světců.

19. října 2014

Papež František prohlásil papeže Pavla VI. za blahoslaveného. Svatořečil ho 14. října 2018.

23. října 1456

Zemřel Jan Kapistrán, františkánský kněz, kazatel a misionář.

23. října 1526

České stavy zvolili ve Svatováclavské kapli Ferdinanda I. českým králem.

27. října 1986

Proběhl první Světový den modliteb za mír v Assisi. Papež Jan Pavel II. pozval představitele křesťanských církví a světových náboženství, aby se modlili za mír ve světě. Vedle křesťanských zástupců se zúčastnili i představitelé židovství, islámu, buddhismu, hinduismu a celé řady dalších náboženských tradic.

28. října 1956

Papež Pius XII. vydal encykliku *Luctuosissimi eventus*, ve které vyzýval k modlitbám za mír v Maďarsku a za maďarský lid. Reagoval tak na krvavé události spojené s maďarským povstáním a násilným zásahem sovětské armády.

Vít Kochánek

Obrazem z arcidiecéze:

Žehnání klauzury kláštera v Hájků u Prahy, kde nově žije komunita františkánů.
Foto: Jakub Šerých, Člověk a víra

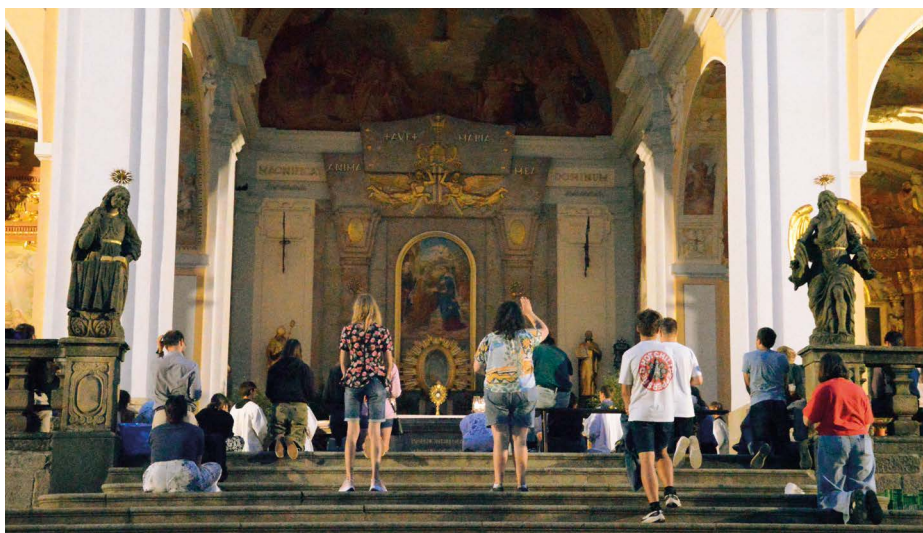
Jáhenské svěcení Radka Búbely.
Foto: Anička Guthrie, Člověk a víra

Přímluvná modlitba na charismatické konferenci New Dawn.
Foto: Andrea Szotkowska, Člověk a víra

Poutí v kostele Narození Panny Marie v Mrtníku na Berounsku.
Foto: Lenka Pecharová, Člověk a víra

Vigilie pro mladé na Svaté Hoře.

Foto: Dorota Pecková

Žehnání aktovek v Praze na Lhotce.
Foto: Jakub Šerých, Člověk a víra

Příloha Zpravodaje pražské arcidiecéze

Stěhování stacionáře prověřilo naši soudržnost

Nejen kněžský Domov sv. Václava má za sebou náročný přesun. I u nás v Kralupech bylo léto ve znamení stěhování. Denní stacionář pro seniory našel nové zázemí v moderních a příjemných prostorách. Nebyly to jen přesunuté krabice a nábytek – byla to zkouška spolupráce, ochoty a soudržnosti celého našeho týmu.

Jako ředitelka mám obrovskou radost z toho, jak se všichni charitáci semkli. Mnozí neváhali zapojit i své rodinné příslušníky, aby se vše zvládlo

včas a bez omezení pro naše klienty. Takové nasazení se nedá nařídít. Vychází ze srdce a odráží, že máme

svoji práci rádi a bereme ji jako poslání.

Dnes už stacionář žije naplno. Seniori si užívají světlé a příjemné prostory, které se staly místem setkávání, radosti i každodenní podpory. Symbolickou tečkou za tímto významným krokem bylo slavnostní požehnání prostor pražským arcibiskupem.

Barbora Kovářová
ředitelka Charity
Kralupy nad Vltavou

Na benefici zazní Mozartovo Requiem na památku výročí úmrtí kardinála Duky

Arcidiecézní charita Praha vás srdečně zve na 34. ročník benefičního koncertu, který se uskuteční v sobotu 31. října 2026 od 19 hodin ve Smetanově síni Obecního domu pod záštitou pražského arcibiskupa Mons. Stanislava Přibyla.

Koncert proběhne jen několik dní před prvním výročím úmrtí kardinála Dominika Duky, který této benefiční akci dlouhodobě poskytoval záštitu. Na jeho odkaz vzpomene letošní ročník mimo jiné varhanním vystoupením profesora Jaroslava Tůmy. Právě kardinál Duka se významně zasloužil o pořízení nových varhan pro katedrálu svatého Víta, Václava a Vojtěcha.

Vrchol programu bude patřit Mozartovu Requiem, jednomu z nejslavnějších děl světové duchovní hudby. Zazní v podání renomovaných Pražských symfoniků FOK, Kühnova smíšeného sboru a čtveřice předních operních pěvců. Vedení se poprvé v historii charitních benefičních koncertů ujme žena, dirigentka Alena Hron.

Večer uvede moderátor Vladimír Kořen.

Vstupenky od 600 Kč jsou v prodeji na www.praha.charita.cz/koncert.

Zakoupením vstupenky věnujete celou její hodnotu na podporu sociálních služeb Arcidiecézní charity Praha.

Krátce

✿ **Ocenění Dobrovolník roku** získala Charita Praha 1 – Nové Město. Cenu uděluje městská část Praha 1 organizacím a jednotlivcům za jejich přínos v sociální oblasti. ✿ **Charita se i letos zapojuje** do Měsíce dobročinné závěti, který připomíná možnost podpořit lidi v nouzi prostřednictvím

odkazu v závěti. Více www.zavetpomaha.cz. ✿ **Vybavení pro zdravotní sestry** a pečovatelky v terénní službě darovala Charitě Příbram firma Gas Storage CZ. Děkuje! ✿ **Mezinárodní den seniorů** oslaví Charita Vlašim 1. října od 13 hodin v Komunitním centru Zahrada. Srdečně zve nejen

seniory na posezení u kávy, povídání a společné zpívání s harmonikou. ✿ **Cenu Charity Česká republika** převzou osobnosti, které se mimořádně zasloužily o rozvoj charitního díla. Slavnostní udílení cen proběhne 16. října od 9 hodin v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha.

Kněžský domov slavnostně otevřen. Arcibiskup Příbyl jej požehnal na svátek svaté Ludmily

Arcidiecézní charita Praha slavnostně otevřela zrekonstruovaný kněžský Domov sv. Václava ve Staré Boleslavi. Slavnostního otevření se zúčastnilo více než 200 hostů včetně představitelů církve, státu i samosprávy.

Slavnostní požehnání domova připadlo symbolicky na svátek svaté Ludmily. „Svatá Ludmila ukazovala svatému Václavovi, co je v životě podstatné. A to je i úloha seniorů dnes. Pomáháte nám uvědomovat si, že život je dar,“

řekl ve své homilii arcibiskup Stanislav Příbyl.

Ministr Juchelka: Vážím si práce, kterou Charita odvedla

Mezi hosty byl také ministr práce a sociálních věcí Aleš Juchelka, který ocenil práci Charity: „Vážím si obrovského kusu práce, který zde Arcidiecézní charita Praha odvedla. Dáváte kněžím a církevním pracovníkům důstojné zázemí, které si za svou celoživotní službu právem zaslouží,“ uvedl ministr. Podle něj je inspirativní také rodinný model péče, který domov během rekonstrukce dále rozvinul. „Dům tvoří zdi, ale domov tvoří lidé,“ dodal.

Mše svatá se původně konala pod širým nebem na nádvoří domova. Když se během bohoslužby rozpršelo, organizátoři program pohotově přesunuli do vnitřních prostor. Mnozí hosté nakonec dešť vnímali jako symbolické požehnání novému začátku Domova sv. Václava.

Kralupská Charita oslavila 25. výročí

Charita Kralupy nad Vltavou letos slaví 25. výročí svého založení. Symbolicky právě k tomuto jubileu otevřela hned dva nové domy a rozšířila svou pomoc o dvě významné sociální služby.

Ve zrekonstruovaném třípodlažním domě v Lutovítově ulici otevřela nový Denní stacionář Panny Marie ustavičné pomoci. Slavnostního požehnání nových prostor se na začátku září ujal pražský arcibiskup Mons. Stanislav Příbyl společně s kralupským farářem P. Martinem Sklenářem. Denní stacionář, který zahájil provoz už na začátku tohoto roku v provizorních prostorách, je určen seniorům a lidem se zdravotním postižením. Nabízí celodenní program a aktivizační činnosti, které jim pomáhají zůstat aktivní a udržovat sociální vazby. Zařízení s kapacitou 15 míst aktuálně přijímá další zájemce o službu.

Pod záštitou první dámy České republiky

O několik dní později, v rámci oslav 25. výročí Charity, byl v obci Uhý otevřen nový Azylový dům sv. Anežky České se šesti bytovými jednotkami pro maminky s dětmi v tíživé životní situaci. Slavnostní požehnání udělil generál-

ní vikář Mons. Josef Ptáček za účasti představitelů okolních Charit, samospráv i místních obyvatel obce Uhý.

Význam této nové služby pro celý kralupský region podtrhla skutečnost, že záštitu nad slavnostním otevřením převzala manželka prezidenta republiky Eva Pavlová.

Čeští dárci pomohli vybudovat novou školu pro děti na indickém venkově

Čtyři stovky dětí v okolí vesnice Marianagar v indickém státě Karnátaka získaly nové zázemí pro vzdělávání. Díky podpoře Arcidiecézní charity Praha a českých dárců zde byla dokončena výstavba nové budovy školy Divya Jyothi.

Škola Divya Jyothi byla založena před půlstoletím. Její původní prostory začaly chátrat a dlouhodobě již kapacitně nestačily. Třídy byly přeplněné

a škole chybělo zázemí pro výuku. Díky podpoře z Česka mohla být škola rozšířena na více než dvojnásobek své kapacity.

Nové prostory zahrnují šest učeben, počítačovou a přírodovědnou laboratoř, víceúčelový sál, kanceláře pro učitele i vedení školy a další potřebné zázemí. Jako poděkování za podporu z České republiky ponese škola jméno Charity Praha: Divya Jyothi Caritas Prague English Medium School.

Nová multifunkční hala otevírá studentům učiliště příležitosti k odborné praxi

Student Felix Ssemanda

V Odborném učilišti sv. Karla Lwagy v Ugandě jsme postavili multifunkční halu. Nový objekt přinese nejen lepší zázemí pro stravování, ale také pro odbornou výuku a společné akce.

Novou multifunkční halu bude škola využívat nejen jako jídelnu, ale také pro závěrečné zkoušky, školní slavnosti, promoce nebo další společná setkání. Dosud bylo pořádání podobných akcí, zejména během období

dešťů, velmi komplikované. Současné budovy jsou také čtyři pokoje pro hosty. O jejich provoz se budou starat studenti oboru gastronomie a hotelové služby v rámci praktické výuky. Studenti se podíleli i na samotné stavbě nového objektu. „Jako student stavebního oboru jsem měl možnost získat řadu cenných zkušeností. Děkuji všem dárcům z České republiky za podporu naší školy,“ vzkazuje student Felix Ssemanda.

Jonathan z Ugandy přežil těžkou nehodu. Sám v ohrožení života neváhal pomáhat druhým

Třicetiletý Jonathan skončil po dopravní nehodě v péči České nemocnice sv. Karla Lwagy v ugandském Buikwe. Díky kvalitní zdravotní péči v zařízení, které založila a dlouhodobě podporuje Arcidiecézní charita Praha, se rychle zotavuje.

K nehodě došlo večer. Jonathan jel na motorce, když si všiml jiného stroje bez světel. Ve snaze zabránit nebezpečné situaci už nedokázal včas zareagovat a havaroval.

Jeden z očitých svědků popsal dramatické okamžiky těmito slovy: „Motorka narazila do hrbolu na

silnici a krátce potom začala hořet. Jonathan byl odhozen stranou. I přes svá zranění se snažil dostat další lidi do bezpečné vzdálenosti od ohně.“

Svědci okamžitě přivolali pomoc a zajistili převoz zraněných do České nemocnice v Buikwe. Zde se Jonathanovi dostalo rychlé a odborné péče. Po čtyřech dnech hospitalizace byl propuštěn domů ve stabilizovaném stavu.

„Myslel jsem si, že můj život skončil. To, že jsem přežil, nikdy nebudu brát jako samozřejmost. Děkuji Bohu, zdravotníkům i lidem, kteří mi přišli na pomoc,“ říká vděčně Jonathan.

Nipha vzkazuje: Bez vás bych to nedokázala

Nipha je bystrá, cílevědomá indická dívka. Přesto měla jen malé šance uniknout chudobě, do níž se narodila.

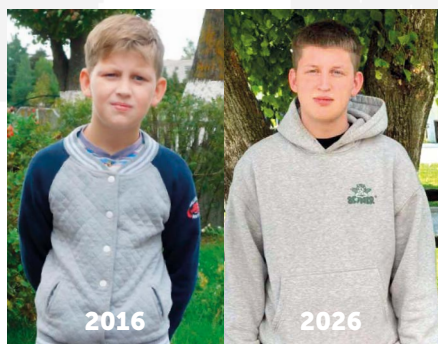
Když se paní Iveta rozhodovala, koho prostřednictvím programu Adopce na dálku® podpoří ve vzdělávání, padl výběr na malou okatou dívku v pestrobarevných indických šatech. „Zapojila jsem se po smrti mé babičky, o kterou jsem se léta starala,“ vzpomíná paní Iveta na období, kdy se Nipha z Indie, tehdy žákyně 2. třídy základní školy, stala její „adoptivní dcerou“ na dálku. „Najednou jsem měla pocit, že musím udělat něco dobrého.“

Její záměr se naplnil beze zbytku. Nipha, kterou by vlastní rodiče mohli podporovat na základní škole jen stěží, dostala šanci na lepší budoucnost. Paní Iveta ji podporovala celých 14 let, a díky tomu mohla dívka dokončit nejen základní a střední školu, ale dosáhnout i bakalářského titulu s obchodním zaměřením. Dnes pracuje jako účetní v soukromé společnosti.

Za všechno, co jí Adopce na dálku® umožnila, poděkovala paní Ivetě i celému týmu pražské Charity: „Moc vám děkuji za podporu a pomoc, díky které mám dnes dobrou práci. Bez vás bych to nedokázala.“

Pomoc dodávala Ivanovi motivaci v životě uspět

Ivan z běloruského města Braslav se do programu Adopce na dálku® zapojil v roce 2016. Jak sám říká, podpora od pana Pavla pro něj neznamenala jen finanční pomoc. Vědomí, že na něj někdo na dálku myslí a přeje mu úspěch, mu dodávalo motivaci a touhu v životě uspět.

S panem Pavlem si deset let dopisoval. Psával mu o svých zálibách ve fot-

bale a hře na kytaru, ale také o životě se svou rodinou, mladším bratrem a sestrou.

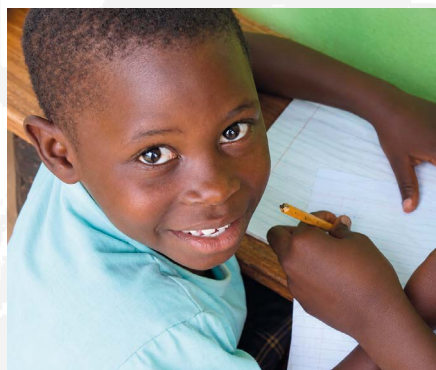
Nedávno Ivan úspěšně dokončil studium na odborném učilišti a nastoupil do zaměstnání v zemědělském družstvu, kde pracuje jako zámečnick. „Podpora od pana Pavla, jeho přátelství a laskavost, to je dar, za který nikdy nepřestanu být vděčný,“ dodává Ivan.

38 tisícům chudých dětí jsme změnili život

Uvažovali jste někdy i vy, že byste mohli změnit jeden dětský příběh?

Díky programu Adopce na dálku® je to snadnější, než byste čekali.

- ✿ Váš dar ve výši 410 Kč (Indie) či 584 Kč (Uganda) měsíčně pomáhá hradit náklady na vzdělání chudému školákovi.
- ✿ Díky jeho dopisům a fotografiím můžete každý rok sledovat, jak se dítěti daří.
- ✿ Pomoc nekončí u jednotlivce. Charita podporuje rozvoj míst-

ních komunit. Zlepšuje místní školy, nemocnice, studny s pitnou vodou, rodičům dětí pomáhá získat zdroje obživy.

- ✿ Desetitisíce mladých lidí získaly díky vzdělání **kvalifikované zaměstnání** a pomohly své rodině vymanit se z chudoby.

Více na
www.adopcenadalku.cz